

ธรรมชาติ ด้วยเหตุด้วยผล จึงจะช่วยได้) ความจริง ตายแล้วสบาย
ที่สุดในโลกเลย จริงๆ (อาจจะเป็นเพราะตายตอนเด็กๆที่ยังไม่ได้
สร้าง “กรรม” มากนัก ก็เลยสบาย)

เขาเลยเข้าใจได้ว่าเป็นเพราะตรงนี้นี่เองที่ทำให้ฉันมีความคิด
แปลกๆ และมีลักษณะท่าทางไม่เหมือนชาวบ้านชาวเมือง ทำให้
เขาสนใจฉันมากกว่า ความคิดเช่นนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

คำตอบก็คือ มันเกิดขึ้นเพราะ พระพุทธศาสนา ที่ฉันนับถือ
นั่นเอง ที่เป็นศาสนาสากล ที่ว่าด้วยเหตุและผล เป็นวิทยาศาสตร์
อย่างเต็มตัว เป็นของจริง! เขาถามว่า อยากรู้ว่าอะไรคือ คุณค่าของ
ชีวิต ของคุณ!

สำหรับฉันแล้ว เกียรติศักดิ์ คุณงามความดี สามารถสร้างได้
ด้วยคุณธรรมที่เรามีอยู่ในตัวเราเอง เราจึงสามารถสร้างสรรค์ทุก
อย่างได้ ด้วยร่างกาย แรงใจ และแรงความคิด ด้วยจิตที่มุ่งมั่น ทำ
ให้สำเร็จได้ เพื่อประโยชน์ตน และ ประโยชน์ต่อผู้อื่น ซึ่งฉันก็ได้
ทำมาแล้วหลายๆอย่างตามหน้าที่ ที่เคยรับผิดชอบ และรวมทั้งกำลัง

ทำอยู่ในขณะนี้อีกด้วย เห็นว่าตรงนี้ นี่เอง คือ คุณค่าของชีวิต ที่แท้จริง ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ ซึ่งสิ่งที่ทำไปด้วยความดีงามของจิตใจ ที่ผ่านมา ไม่อาจซื้อหาได้ด้วยเงิน! อีกด้วย

เราจะเห็นได้ว่า...ความเป็นธรรมชาติของชีวิตนั่นเอง คือ คุณค่าที่แท้จริง ที่เป็น แก่นของสัจธรรม ที่พระพุทธเจ้าท่านทรงรู้เห็นมาก่อน เป็นของจริงที่ ไลน์สไตน์ สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ทางวิทยาศาสตร์ ในบางเรื่องเท่านั้น และยอมรับได้ด้วยเหตุด้วยผล เมื่อไม่นานมานี้เอง จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง และ เป็นเรื่องที่น่าคิด ว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงรู้เห็นมาก่อนได้อย่างไร ในทุกอย่างที่เคยอุบัติขึ้นมาในโลกของเรา และ เชื่อว่า ไลน์สไตน์ ก็ต้องยอมรับในความจริงนี้ เช่นกัน เมื่อเขาเห็นจริงว่า พุทธศาสนา เป็นศาสนาสากล

คำตอบก็คงจะเป็นเพราะ พระพุทธศาสนา ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบด้วยการหยั่งรู้ คือ ศาสนาแห่งปัญญา อย่างแท้จริง เมื่อมาถึงวันนี้ คนที่หลงทางไปแล้ว อาจจะกลับมาคิดใหม่ได้ว่า จะเดินไป

ทางไหนที่ถูกต้องที่สุด! ที่สามารถยึดเหนี่ยวจิตใจเราไว้ได้ ก็ต้อง
คิดๆและเลือกทางเดิน กันเอาเองได้แล้ว

ฉันคิดว่า คนที่ไม่รู้แก่นแท้ของศาสนาพุทธเท่านั้น ที่จะแปลก
ใจ ว่าศาสนาพุทธเป็นวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยเหตุด้วยผล หรือคนที่ไม่
รู้จักธรรมชาติ ไม่รู้จักตัวเอง ไม่รู้ว่าวิทยาศาสตร์ คืออะไรเท่านั้น ที่
จะต้องแปลกใจ เมื่อใดได้รู้ว่า วิทยาศาสตร์ ที่ว่าด้วยเหตุและผล มัน
เหมือนคำสอนของพระพุทธเจ้า ได้อย่างไม่น่าเชื่อ ว่า พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสรู้ความจริงเหล่านี้ เป็นเวลายาวนานมากกว่า 2500 ปีก่อน
แล้ว ได้อย่างไร

แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้น คงอยู่ เสื่อมสลาย และดับไปในที่สุด ก็
เป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลก และ ของคนอยู่แล้ว แม้แต่ศาสนา
เองก็มีโอกาสดับสูญไปได้เช่นกัน ดังนั้นที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ผิด
ถูกอย่างไร ก็คงไม่มีใครกล่าวโทษต่อกัน

เชื่อว่าผู้ที่นับถือศาสนาพุทธทุกคน ต้องภูมิใจอย่างแน่นอน
ว่าตนเองได้เดินถูกทางแล้ว ที่ได้เดินตามผู้รู้มาก่อน โอกาสที่จะ

หลงทางไม่มีในชีวิตนี้อย่างแน่นอน เพราะแม้แต่ 'ไอน์สไตน์' ยังยอมรับว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งจักรวาล (*Cosmic Religion*) เป็นศาสนาสากล ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงหยั่งรู้ไปทุกๆ อณูของบรรยากาศ แบบไม่มีอะไรให้ต้องสงสัย ค้างคาใจ

ท่านทั้งหลายก็ลองคิดได้ตรงๆ ด้วย ปัญญาของท่านเอง ลองคิดว่า ความจริงคืออะไร คุณค่าของชีวิต คืออะไร มีหนทางไหนที่เราจะสร้างคุณค่าให้แก่ชีวิตของตนเองได้บ้าง ท่านก็ตัดสินใจทำได้แล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จันเชื่อ และมั่นใจว่า ท่านจะประสบผลสำเร็จในชีวิต และเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้สังคมของชาวโลกมีแต่ความสงบสุขไปทั่ว แล้วโลกนี้จะน่าอยู่สักเพียงไหน ท่านก็ต้องคิด และลงมือทำด้วยตัวท่านเองได้แล้ว

เพราะเป็นโอกาสของท่านแล้วในวันนี้ !

การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม
การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ

นี่คือคำสอนของพระพุทธเจ้า



6. มีชีวิตที่ยืนยาวเพื่ออะไร?

ในตอนแรกเริ่มของชีวิตนั้น มนุษย์จะพัฒนาการเพิ่มมากขึ้น ในช่วงของการเจริญเติบโต ในช่วงของการเจริญพันธุ์ ในการเรียนรู้ทุกอย่าง เพื่อเอาตัวรอด เหมือนสัตว์โลกทั่วไป แต่ด้วยความฉลาดที่เหนือกว่า ที่สมองมีส่วนที่ทำให้เกิดจินตนาการอันกว้างไกล ชีวิตคนเราก็เลยต้องมีการเล่าเรียน ตามความคิดความใฝ่ฝันที่อยากรู้ อยากเห็น เรียนแล้วก็อยากจะเรียนให้สูงขึ้นๆ แล้วเราจะขอใครได้ละ สำหรับชีวิตที่เราต้องการ ขอได้จริงหรือเปล่าก็ไม่รู้เหมือนกัน

สังคมของคนทั่วโลกเลียนแบบซึ่งกันและกัน และดำเนินชีวิตไปบนพื้นฐานเดียวกันทั้งโลก อย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อมองไปแลไป รอบโลก ชีวิตมีการเกิดขึ้น เจริญเติบโต เป็นหนุ่มเป็นสาว และ สืบสานเผ่าพันธุ์ ทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีวิต แสวงหาสิ่งที่ตนเองต้องการ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และท่องไปในโลกกว้าง แล้วแต่โอกาสไครมัน พวกมันท่องไป ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น จนกระทั่งแก่เฒ่าชรา แล้วก็ล้มหายตายจากกันไป

เราเรียนเพื่อให้รู้มากขึ้น จนจบปริญญาตรี โท เอก ที่คิดว่าจบแล้ว แต่ความจริงยังเลย ยังต้องออกมาผจญชีวิต เรียนรู้กันอีกต่อไปทุกวันเวลา จนกระทั่งวันตายจากโลกนี้ไป ก็ยังเรียนไม่จบ เพราะยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้เลยว่า เราเป็นใคร มาจากไหน เมื่อตายแล้ว เราจะไปที่ไหนต่อไป

ถ้าชาติต่อไปมีจริง ถ้าเราได้กลับมาเกิดเป็นคนอีกครั้ง ก็คงไม่หนีไปจากวัฏฏะสงสารเดิมๆนี้ นี่เอง เพราะชีวิตของคนเรามีกันแค่นี้ เท่านั้นจริงๆ เท่าที่เห็นๆกันอยู่ในทุกวันนี้ จำเจ ซ้ำซาก คุ้นๆใครคุ้นๆใครมัน เป็นเช่นนั้น อยู่เช่นนั้น หาอยู่หากินกันไป จนกว่าจะตายจากกันไป ในที่สุด

แต่คำตอบในการขอให้มีชีวิตที่ยืนยาว ต้องมีแน่นอน และคำตอบที่ควรนั้น ที่ทุกคนต้องการก็คือ ขอให้มีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อจะได้ทำความดีงาม เพื่อประโยชน์ตน และ เพื่อประโยชน์ต่อคนรอบข้าง อยู่อย่างผู้มีคุณค่าต่อแผ่นดินที่อาศัยเกิด รวมทั้งมีคุณค่าต่อสังคม และ มวลมนุษย์ด้วยกัน คือที่หมาย!

นั่นก็คือ การเกิดมาเป็นคนที่มีคุณค่าในชีวิต คนที่ควรยกไว้ เพื่อกราบไหว้บูชาเท่านั้น ที่ควรจะอยู่ต่อไปนานๆ เพื่อประโยชน์ ตน และประโยชน์ต่อผู้อื่น สำหรับคนที่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน คนที่ไร้ค่าแล้ว เมื่อแก่ชราลงไปมากๆ ช่วยเหลือตัวเองก็ไม่ได้ ฉันเชื่อว่า แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่อยากจะอยู่ต่อไปอีกแล้ว เมื่อสังคมทอดทิ้ง แต่ คนเราก็ตายยากเหมือนกันนะ ที่เห็นส่วนมาก จะเป็นไปตามบุญ ตามกรรม อย่างไม่น่าเชื่อ ว่าเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร? แต่มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ ที่ทางวิทยาศาสตร์เองก็ก้าวล่วงไปไม่ถึง ว่าเป็นเพราะอะไร? ไม่ใช่ใครๆก็จะตายได้ง่ายๆนะ

ในช่วงเวลาที่ฉันหลุดออกมาจากวัด สภาพของบ้านเมือง และสังคมเวลานั้น มีแต่สิ่งประหลาดโลก *(อยู่ในช่วงสมัยสงครามเวียดนาม)* ทำให้ฉันสูบบุหรี่ดื่มสุรายาเมาแทบทุกชนิด *(ในช่วงที่ไม่เจ็บป่วย)* แล้วก็ตามมาด้วยนารีที่เป็นของคู่กัน มาตั้งแต่อายุได้ 15 ปี ที่ส่วนมากได้มาแบบฟรีๆ *(เหมือนคนถูกค้าขาย)* เมื่อกลับไปอยู่วัดอีกครั้ง *(พ่อนำไปฝากให้เป็นเด็กวัดปทุมวนาราม)*

เพื่อเรียนต่อที่เมืองกรุงฯ ก็ยังประพุดเหมือนเดิม ทั้งๆที่ไม่ค่อยมีเงินใช้ ก็ยังมีโอกาสทำได้ (เคยมีเงินเหลือ 15 บาท ไปกินข้าวต้มก๊วยที่ร้านเฮียเปี้ยวหลังวัดปทุมวนาราม ตอนเย็น กับน้องชาย เพียง 5 บาท อีก 10 บาทเสี่ยงซื้อลอตเตอรี่ เพราะพ่อยังไม่ส่งเงินมาให้เลยเสี่ยงตาย ออกเป็นออก และเย็นนั้นตรงกับวันเลขออกพอดี ไม่ถึงอีดใจ เด็กวิ่งมาขายผลสลาก เหลือบมองถูกเลข 3 ตัว อย่างไม่น่าเชื่อ เลยพากันเดินไปขึ้นเงินที่ตลาดประตุน้ำ ไม่สนใจว่าจะถูกรางวัลอะไรอีกแล้ว มีเงินเกือบ 500 บาท อุ่นใจไม่ต้องอดอีกแล้ว (ค่าของเงินเวลานั้น 10 บาท ก็ประมาณ 100 บาท ของปัจจุบันนี้) เลยเข้าร้านข้าวต้มในตลาดประตุน้ำต่อ สั่งเห้าแม่โจงมาคิมเป็นขวดกลม (ขวดละ 28 บาทแก้นั่นเอง) พร้อมอาหาร วันนั้นเลยอิมสบายไปเลย) พอได้ออกมาทำงาน ยิ่งหนักมากขึ้นกว่าเดิม จนถึงปี 2539 อายุ 49 ปีที่ใช้ชีวิตตามแบบฉบับของช่างและวิศวกร ตามวิถีแบบเดิมๆที่เคยปฏิบัติ ทั้งๆที่เจ็บป่วยด้วยดีเดี่ยวยามาตลอดและโชคร้าย ที่เกิดมาเป็นคนไข้โรคมะเร็งตั้งแต่เป็นเด็กๆ พอโตขึ้น

ได้มาทำงาน-พอเงยหน้าจากงาน ชีวิตก็ไปจมอยู่กับอบายมุขเป็นส่วนใหญ่ ใช้ชีวิตแบบสุดๆทุกอย่าง แบบไม่สงสารสังขารร่างกายของตัวเองเลย น่าสมเพศตัวเองจริงๆ และในที่สุดสังขารก็ทนไม่ได้จริงๆด้วย จนหมอที่โรงพยาบาลหมดทางรักษา ปล่อยทิ้งให้กลับไปรักษาตัวเองที่บ้านตามอาการ เพื่อไปสู่ความตาย ฉันทนทรมานอยู่ได้ 3 เดือน หน้าซีด ผอมโซ ผิวกล้าดำไหม้ น้ำหนักหายไป 10 กว่ากิโลกรัม และรู้แล้วว่าจะต้องตาย เพราะท้องร่วงวันละ 4-5 ครั้ง ติดต่อกัน แต่ละครั้งก็เจ็บปวดในลำไส้ใหญ่สุดแสนทรมาน เวลาถ่ายทุกขั้วปวดแสบปวดร้อน รู้สึกเหมือนลำไส้ถูกเล็บครูดออกมา อันเป็นทุกข์เวทนาของสังขาร จนแทบจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว (*ที่คิดว่าเหมือนตกรก ในขณะที่ยังมีลมหายใจ*) แต่ก็ไม่ได้สะทกสะท้านใดๆ เพราะคิดว่าได้ทำความดีงามมามากพอสมควรแล้ว ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตแล้ว ถึงแม้ว่าจะเป็นคนใจเล้าเมายาด้วยความชอบ แต่มาแล้วจะร้องเพลงด้วยความชอบ คุยสนุกทุกเรื่องราวที่ดีงาม เป็นสัจจะ กรองสติได้เสมอ และ

กระทำทุกอย่างในทางที่ดี ด้วยจิตใจที่ดีงามที่เราได้อยู่ (เพราะมีสมาธิและมีสติตลอดเวลาอยู่แล้วนั่นเอง) ซึ่งมันเป็นคนละส่วนกัน

เรื่องของคน มันตายยาก เพราะยังต้องรับกรรมอีกมากมาย เลยต้องอยู่ต่อไป แม้จะไม่มีใครให้ศีลให้พร ขอให้มีชีวิตที่ยืนยาวก็ตาม ไม่ถึงที่ตาย คนเราจะไม่ตายง่ายๆ อย่างแน่นอน ฉันเลยผ่านพ้นความตายมาได้เพราะได้ไปกราบ พระอาจารย์ ธรรมศักดิ์ ชยะมังคโล ที่วัดภูค่าว อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในช่วงที่ป่วยอยู่นั่นเอง

เมื่อถึงวัดในตอนบ่ายวันนั้น คณะของพวกเราพากันเดินไปที่ศาลารับแขกของท่าน ฉันเห็นท่านนั่งรออยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับกวักมือเชื้อเชิญ เรียกชื่อเดิมของฉันมาแต่ไกล

ท่านอาจารย์เข้มเพชรมาแล้ว มาแล้ว เชิญๆ...

ซึ่งเหตุการณ์ตอนนั้นทำให้ทุกคนแปลกใจไปตามๆกัน ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะในเวลาที่ผ่านมา มีเพียงพนักงานธุรการของฉันคนเดียวที่เคยมากราบท่าน มาก่อน ที่เธอบอกฉันว่าท่านรักษา

มะเร็งได้ พอคิดได้ ก็เลยพาฉันมาในวันนี้ทันที เพราะเห็นอาการฉันจะไปไม่รอดอยู่แล้ว

ท่านช่วยให้กำลังใจด้วยความเมตตา บอกฉันว่า ตอนเย็นจะสวนมนต์ภาวนาขอชีวิตให้นะ เพื่อทดแทนบุญคุณที่เคยมีต่อกันมาแต่ก่อนเก่า ที่ทำให้ฉันเกิดความเชื่อมั่นว่าจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไป และ ท่านแนะนำบอกทางชีวิต ให้ได้ไปเจอหมอชินแส ที่อำเภอแก่งค้อ จังหวัดชัยภูมิ จัดยาจีนให้ 2 ชุด นำมาต้มดื่มกิน เลยหายป่วยมาจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็เลยพิจารณาตนเองว่า จะเลิกสิ่งที่เคยปฏิบัติมาแต่ก่อนเก่าทั้งหมด เท่าที่จะห้ามใจได้ (เพื่อนที่ป่วยเป็นมะเร็งต่อมไทรอยด์ ที่ผ่านการฉายแสงมาแล้ว ที่ไปกราบท่านพร้อมกันในวันนั้น สิ้นชีวิตไปแล้ว เมื่อปี 2553)

ท่านจะเชื่อหรือไม่ ก็ไม่เป็นไร แต่ก็แปลกพอสมควร ในช่วงเวลาก่อนวันที่ 1 เมษายน 2540 ที่ฉันและแม่พาญาติพี่น้อง และเพื่อนๆ ที่ทำงานไปทอดผ้าป่าหลังจากที่หายป่วย ได้เงินถวายวัดไม่มาก ได้เพียง เจ็ดหมื่นกว่าบาท(ที่แม่ต่อยอดเพิ่มให้ 5,000

บาท) เมื่อเลขรางวัลที่หนึ่ง (หกหลัก) ออกมา เป็นตัวเลขทั้งหมดในจำนวนเลข 5 ตัว ของเงินที่ถวายเป็นผ้าป่าวันนั้น อย่างไม่น่าเชื่อ ซึ่งเลขท้ายก็ตรงกับวันทอดผ้าป่าคือวันที่ 29 มีนาคม 2540 อีกด้วย ไม่ทราบเหมือนกันว่า อะไรทำให้ทุกอย่างลงตัวเช่นนั้น ฉันคิดว่าหลายคนคงถูกเลขท้าย 3 ตัว (629) เพราะฉันเองก็ยังถูกละ แต่เมื่อฉันไปกราบเรียนให้ท่านทราบภายหลัง ท่านบอกถ้าหยุดได้ก็ดี เพราะ นั่นเป็นเพียงเหยื่อล่อ เท่านั้นเอง อย่าไปหลง งมงายเลย!

อีก 5 ปีต่อมา มีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อยิ่งกว่าเดิมเกิดขึ้น ในปลายปี 2545 ฉันได้สร้างกุฏิไปทอดที่วัดป่าถ้ำหมูปของพระอาจารย์สมพงษ์ ที่อยู่ชายเขาคนละด้านกับวัดท่านพระอาจารย์ชวนฯ วัดป่าภูค่าน้อย อ. หนองวัวซอ จ. อุดรธานี คุณลุงชวน (ชื่อเดียวกันกับพระอาจารย์ชวน วัดป่าภูค่าน้อย) เป็นทายกทายิกา วัดป่าโนนพระ (วัดท่านพระอาจารย์สมฯ) ได้ติดตามท่านอาจารย์สมไปร่วมทอดกุฏิด้วย ประกาศท่ามกลางญาติโยมทั้งหลายว่า “ท่านเข็มเพชรฯ” จากเขื่อนอุบลรัตน์ เป็นประธานมาทอดกุฏิในครั้งนี้ ทำ

ให้ทุกคนแปลกใจไปตามๆกัน ที่คุณลุงชวนพูดชื่อเก่าฉันเข้าไปมา จนฉันต้องบอกให้ทราบว่า พระอาจารย์ณรงค์ ชยะมังคโล แห่งวัด ภูค่าว ท่านเรียกชื่อนี้ของฉัน มาก่อนแล้ว

แต่ในครั้งนี้นั้นเชื่อว่ามีสิ่งคลอใจคุณลุงชวนให้เห็นชื่อ **“ท่าน เข้มเพชร”** มาทอดกฐิน ทั้งๆที่ชื่อฉัน (นายเข้มชาติ โคตวงจันทร์) อยู่หลังชื่อญาติผู้ใหญ่ที่ทำยบัตรเชิญมาร่วมงานนี้ (แล้วชื่อเก่าของฉันมาโผล่อยู่ด้านหน้า เป็นประธานงานนี้ได้ยังไง) เหมือนจะบอกให้ฉันและทุกคนทราบว่า ชื่อนี้-คือ ชื่อเก่าของฉันจริงๆ เหมือนที่ท่านพระอาจารย์ณรงค์ฯเรียกฉันมาก่อนแล้วนั่นเอง แต่ฉันก็ไม่ได้แปลกใจอะไรมากนัก เพราะรู้แ่ใจตนเองอยู่แล้วว่า เกิดขึ้นเพราะอะไร? (ซึ่งจะเล่ารายละเอียดให้ทราบต่อไป ใน ตอนท้ายเรื่อง)

จากวันนั้นมาจนถึงวันนี้ ฉันพยายามทำทุกอย่างเพื่อรักษาสังขารเอาไว้ เพื่อจะใช้เป็นสะพานในการข้ามไปสู่ **แดนเกษม** อันเป็นมงคลอันสูงสุดในชีวิตเท่าที่จะทำได้! เพราะที่ผ่านมาแล้วเป็น

เวลาถึง 35 ปีเต็มๆ ที่หลงทรมานตัวเองมานานพอสมควรแล้ว จึงได้รู้แก้ไขว่าสังขารร่างกาย เครื่องจักรกลอัตโนมัติ ช่างแข็งแรงแรง และทนทายาดจริงๆ ดีก็ดีมาแล้ว ชั่วก็ชั่วมาแล้ว คิดว่าสุดๆ แล้วในทุกเรื่องราวมากกว่าใครๆ ก็คงอยู่ที่เรานี่เอง ถ้าใครไม่รู้ภูมิหลังก็คงคิดว่า ฉันดีเลิศประเสริฐศรี แต่เท่าที่ได้เห็นกันมานั้น เป็นเพียงภาพมายา เท่านั้นเอง! ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของฉันเลย!

มาถึงวันนี้คงต้องพอได้แล้ว ถ้าบุญมีมากพอหรือมีวาสนาอยู่บ้างวันข้างหน้า อาจจะได้ไปบวชช่วยท่าน (พระอาจารย์ณรงค์ฯ) บำรุงพระพุทธศาสนา ตามที่ท่านชักชวนไว้ก็ได้ เพราะท่านบอกฉันว่าถ้าฉันบวช “ธรรม” ทุกอย่างที่เคยมีมาก่อน จะกลับคืนมาหาฉันทั้งหมด (ที่ฉันเองก็คิดว่าน่าจะเป็นเช่นนั้นจริง เพราะได้เห็นจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตที่ผ่านมาของฉันทอง บอกให้ทราบ และมีหลายเรื่องที่เกิดขึ้น ที่อยู่นอกกฎเกณฑ์และกาลเวลา ที่ไม่อาจเขียนลงในหนังสือนี้ได้ แต่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ย่อมทราบกันดีอยู่แล้วว่า หลายๆ เรื่องที่เกิดขึ้น อยู่เหนือกฎเกณฑ์

ที่ไม่น่าจะเชื่อว่าจะเกิดเช่นนั้นได้ ที่ฉันเองก็ไม่ควรเขียนถึงเรื่องของคนอื่นอยู่แล้วด้วย เพราะแค่เรื่องของตนเองก็วุ่นวายมากมายจนน่าเบื่อหน่าย แต่ก็แปลก ที่บางคนบอกว่าฉันวาจาสิทธิ์ ห้ามฟ้า ขอฝนได้ พูดอย่างไรเป็นอย่างนั้น เพราะมีตัวอย่างเรื่องจริงที่เขาได้เห็นก็คือ เพื่อนฝูงที่ฉันเห็นว่าทำบาปมาก บอกไม่เชื่อฟัง และ ทำให้ฉันเดือดร้อนไปด้วย ไม่ข้ามวัน ก็จะมีอันเป็นไปตามที่ฉันคิดว่าเขาต้องรับกรรม เกิดอุบัติเหตุ แฉ่งขาหักไปตามๆกัน บางคนถึงกับล้มป่วย และตายไปเลยก็มี) จึงมีเหตุการณ์หลายๆครั้งเกิดขึ้น เหมือนมีใครสั่งให้เกิดเรื่องขึ้น ที่ผู้รับกรรมต้องยอมรับ “กรรม” จากที่ได้ทำความผิดมาจริง เพื่อให้ผู้คนได้เห็น แล้วจะได้เกรงกลัวต่อบาปกรรมกันบ้าง (ดังนั้น บางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่าน ที่ทำให้ท่านเป็นทุกข์ ก็ขอภัยให้ฉันด้วย ถ้าฉันมีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ขอให้ทราบว่า นั่นคือความจริงที่ท่านทำของท่านเอง แต่ก็แปลก -ในส่วนที่ฉันมีโอกาสดำเนินความดีบ้าง ก็ไม่ค่อยมีใครพูดถึงกันบ้างเลย... คงเป็นเพราะวาสนาของฉันเอง)

มีใครสงสัยบ้างไหมที่ใครๆพูดกันว่า ทำไมมนุษย์เรามีอายุ 100 ปี กลับเป็นเวลาชั่วครู่เดียวบนสรวงสวรรค์ ทำไมสัตว์โลกจึงอายุไม่เท่ากัน นั่นคือ คำถามของผู้ไม่รู้ทั้งหลายที่สงสัยและข้องใจ และเชื่อว่าท่านก็คงจะไม่แตกต่างกัน แต่เราก็ไม่ทราบเหมือนกัน ว่าเรารู้ได้อย่างไร ว่าแต่ละแห่งมีความแตกต่างของกาลเวลา เป็นเช่นนั้นจริงหรือ สวรรค์มีจริงตามที่เขากันหรือ แต่ที่ฉันสงสัยมากกว่านั้นก็คือ สิ่งที่อยู่ใกล้ๆตัว คนเราเกิดมาทำไม และมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรกันแน่ ตรงนี้ต่างหากที่ยังค้างคาใจ ยังไม่อยากคิดถึง นรกหรือสวรรค์ให้ไกลตัวขนาดนั้นเลย เพราะถ้าคิดแบบนั้น ถ้าฉันตายไปอยู่สวรรค์ คงเปลืองเปลืองอยู่ได้ไม่ถึงเดือน คนที่เกิดทีหลัง 20-30 ปี คงตายตามฉันไป ถ้าฉันรักใครชอบใครมาก่อน ก็คงมีโอกาสนั้นมือลงมาพาเธอทั้งหลาย (ที่มีความดีงาม มีจิตใจที่ดีงาม) ไปอยู่สวรรค์ด้วยกันได้ ถ้าคิดได้แบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ! จะได้ทำแต่กรรมดีด้วยกาย วาจาและใจ จะได้ไม่ทำกรรมชั่วต่อกัน ตอนที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในขณะนี้

แต่ได้เห็นหลายๆคนที่เคยทำงานด้วยกัน และ เขาก็ทำงานกับฉันมานานแล้วด้วย ปรับตัวไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง ค้นหาตัวเองไม่เจอ เลยเกิดความเครียด จนกลายเป็นคนเจียบเหงา เพราะความทุกข์ใจ ที่ทำอะไรไม่ได้เหมือนคนอื่น เนื่องจากเขาวิ่งตามโลกย์ที่พัฒนาการไปเรื่อยๆอย่างรวดเร็วไม่ทัน จนบางคนเขาทนไม่ไหวที่จะอยู่ในสังคมอีกต่อไป เลยลาออกจากงาน เพื่อไปค้นหาเส้นทางชีวิตใหม่ ที่จะเดินต่อไป ตามความคิดและความสามารถที่ตนเองมีอยู่ ฉันคิดว่า ถ้าทุกข์ยากลำบากแบบนี้ คนเราอยากจะมีชีวิตที่ยืนยาวกันไปทำไม? คนบางคนอาจจะเก่งเกินไป *อึดตา (ความยึดมั่นถือมั่นที่คิดว่าตนเองเก่งและถูกต้องแล้ว)* อาจจะสูงเกินไป จนทำให้คนส่วนมาก ที่เขามีความเป็นคน แค่คนธรรมดาทั่วๆไป ยอมรับไม่ได้ ก็อยู่ไม่ได้กับสังคมเขาเช่นกัน บางคนปลดเกษียณไปแล้วเป็นปีๆ ยังหยุดทำงานไม่ได้ ต้องไปหางานใหม่ทำต่อ ด้วยความเคยชิน และ ความชอบของเขาเอง *(แต่ลึกๆคือความอยากได้ ที่ยังไม่พอของเขานั้นเอง)* อย่างมีความสุข ลืมคิดถึง

สังขารที่ร่วงโรยลงไปทุกวัน จนทำให้ล้มป่วยไปไม่ไหว ก็มีให้เห็น!

สุดท้ายทุกชีวิตต่างก็นำตัวเองไปสู่ความเครียด ความวุ่นวาย และความทุกข์ทั้งกายและใจ อย่างไม่รู้สึกรู้สีกตัว เพราะทำตามทีคิดที่หวังไว้ไม่ได้ดังใจตนเองเสมอไป เป็นผลนำไปสู่การเจ็บป่วยทางใจ และ ตามมาด้วยการเจ็บป่วยทางกาย ที่ทรุดโทรมลงทุกวันๆ

แต่ก็แปลกดีเหมือนกัน ที่บางคนก็เป็นสุขได้จากการสะสมทรัพย์สินเงินทอง ที่เขาได้มาจากการได้ทำงานไม่หยุดไม่หย่อน เพราะเป็นความชอบของเขาเอง ที่จะอยู่กับการทำงาน ถึงจะยากลำบากแค่ไหนก็ตาม เพราะมันได้มาในสิ่งที่เขาพอใจ ก็เป็นสุขแล้ว จะเห็นได้ว่า คนกลุ่มนี้อาจจะลืมหลายสิ่งหลายอย่าง ที่อยู่รอบๆตัว หรือ ไม่เคยคิดถึงวิมานสวรรค์ใดๆเลย และ อาจจะลืมแม้กระทั่งความตายก็ได้

จึงเป็นคำถามว่า คนเราจะมีชีวิตให้ยืนยาวอยู่เพื่ออะไรไม่ทราบ มีประโยชน์ที่ตรงไหนเมื่ออยู่ไปนานๆ เพราะแก่แล้วแก่เลย

ถึงวันหนึ่งจะแก่จนไปไหนไม่ได้ในที่สุด ก็ไม่รู้จะอยู่ไปทำไมถ้าตนเองก็ยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้! นอนอยู่ดีๆ พอลุกขึ้นยืนทันทีเหมือนตอนเป็นหนุ่มก็หน้ามืดแล้ว อยู่ไปจะมีประโยชน์ มีความหวังอะไร เมื่อโรครากำลังคืบคลานมาเยือน นอกจากเป็นภาระของคนอื่น ตายไปจะไม่ดีกว่าหรือ? หรือว่า เราต้องอยู่เพื่อใช้หนี้กรรม!

ในสมัยเด็กๆ ที่พ่อแม่พาอาศัยอยู่หมู่บ้านริมลุ่มน้ำป่าสัก ชายป่าดงพญาเย็น เคยได้เห็นช้างตายจากการถูกล่าเอาแคงสาว ๆ เท่านั้นเอง ได้เห็นพวกนายพรานล่าสัตว์ เขาเล่เนื้อช้างออกมาเป็นบางส่วน เพื่อแบ่งกันนำไปทำอาหาร เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่า ในตัวช้าง มีเนื้อของสัตว์โลกแทบทุกชนิด ทั้งเนื้อหมูเนื้อวัวควายและอื่นๆ นี่ต่างหากที่น่าอัศจรรย์และน่าสงสัยเป็นที่สุด ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร? ไม่เคยมีใครให้คำตอบได้เลย!

แล้วสิ่งที่เราพากันคิดฝันกันไปนั้น มันมีจริงๆ หรือเปล่า มันเป็นไปได้จริงแค่ไหนก็ไม่มีใครรู้? ใครจะให้คำตอบได้ว่า สวรรค์

มีจริงไหม? คนที่จะบอกได้ ก็ต้องเป็นคนไปสวรรค์มาก่อน และพาเราไปดูให้เห็นจริงได้ เท่านั้น และจิตวิญญาณมีจริงไหม? คนที่จะบอกได้ต้องเคยสัมผัสมาก่อนเท่านั้น ถ้าเราสัมผัสดินแดนแห่งสวรรค์ได้ด้วยตาเนื้อจริงๆ ก็คงจะเป็นเรื่องอัศจรรย์เป็นที่สุด! คิดว่า พวกเราคงจะต้องจองคิวกันไปชม อย่างไม่ต้องสงสัย!

ฉันเคยไปทำงานอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์มาคนเดียว อย่างโดดเดี่ยว ในการติดตั้งและปรับแต่งอุปกรณ์สื่อสาร ที่ซื้อมาจากสหรัฐอเมริกาเข้าใช้งาน ในปี 2516 ช่วงเวลาที่ กฟผ. จะนำเขื่อนสิริกิติ์เดินเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เข้าสู่ระบบส่งเป็นครั้งแรก เพื่อส่งกำลังไฟฟ้าตามสายส่งมายัง จังหวัดนครสวรรค์ และ ฉันก็อยู่ที่นั่นเป็นแรมเดือน ด้วยการนั่งรถสองแถวจากโรงแรมที่พักในตัวเมืองไปทำงานที่สถานีไฟฟ้าแรงสูง ฉันมองหาสวรรค์อยู่ที่ไหนก็ไม่เคยเห็นเลย เพราะมีแต่ความเหน็ดเหนื่อย ลำบากทั้งกายและใจจากการทำงาน ที่ตกเป็นหนูทดลองของ คน กฟผ. ในสมัยนั้น (ที่ประเทศไทยเพิ่งจะเริ่มการพัฒนา โทรทัศน์ยังเป็นระบบ ขาว-ดำ

อยู่เลย ผู้คนก็ยังหวงความรู้ และ เห็นแก่ตัวกันมากพอสมควร) เลย
 จำไม่ลืม เหมือนตกรก ทั้งๆที่ยังมีลมหายใจ แต่ก็เอาตัวรอดมา
 ได้ ด้วยความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเชื่อเสมอว่าเราทำได้ทุกอย่างอยู่
 แล้ว (โดยเฉพาะปัญหาที่ใครๆทำกันไม่ได้ ฉันจะคิดได้และแก้ไข
 ได้เสมอ คิดว่าคงมีใครช่วยคิดช่วยทำ ! เพราะความจริงฉันก็ไม่ได้
 เก่งอะไร และคิดว่าจากจุดนี้เองเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันมีโอกาส
 ได้ไปดูงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกา) เพราะว่า วิศวกรผู้รับผิดชอบ
 งานในขณะนั้น ที่จะเป็นผู้บังคับบัญชาระดับสูงในอนาคตเดินทาง
 มาจากเชอนลิริกิตต์กับเจ้านายอีกคน มาดูวิธีการปรับแต่งเครื่องว่า
 ฉันทำอะไร เพื่อนำวิธีการไปใช้กับเครื่องที่เชอนลิริกิตต์ ซึ่งอยู่
 ฝั่งตรงกันข้ามกัน นั่นเอง และนอกจากนี้ ต่อๆมา ยังมีปัญหาอีก
 หลายๆแห่งที่ใครๆแก้ปัญหากันไม่ได้ หรือทำได้แต่ก็เบียดนาย
 แกล้งไม่ทำเอาเฉยๆ ฉันก็ได้ช่วยเหลือทำให้งานสำเร็จลงได้ทุก
 ครั้ง แม้จะมีใครบางคนด่าว่าให้บ้าง ว่าเป็นวัวล้มดิน ก็ไม่สนใจ
 เพราะฉันไม่ได้เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ที่บางครั้งตัวเองก็งังเหมือนว่า

เราทำได้อย่างไร (แต่จะบอกเคล็ดลับที่ไม่ควรจะลับให้ก็ได้ เพราะวันหนึ่งฉันถามเจ้านายที่ใครๆมองว่าไม่ค่อยรู้เรื่องงานเท่าไร แต่นั่นคิดว่าท่านอยู่มานานแล้ว ย่อมมีประสบการณ์ติดต่อกับชาวต่างประเทศมาตลอด เขาคงจะบอกอะไรต่างๆให้บ้าง ถึงความคิดของคนออกแบบระบบว่า (ฝรั่งหรือญี่ปุ่น) เขาคิดยังไง มีหลักการคิดแบบไหน ในการสร้างเครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ มาขายให้เรา คำตอบที่ได้ ทำให้นับมองทะลุปรุโปร่งในระบบไปทั้งหมดว่า เขามีความคิดเป็นพื้นฐานเดียวกันทั่วโลก ในการสร้างเครื่องต่างๆ มาให้เราใช้งาน โดยจัดทำ เป็นกลุ่ม เป็นหมวดหมู่ เป็นขั้นเป็นตอน ด้วยเหตุด้วยผล แยกแยะแบ่งแยกขั้นตอนต่างๆให้เครื่องทำงานได้ทุกรูปแบบ ตามความต้องการที่เราจะใช้ แต่คนไทยโบราณ อาจจะไม่วู้ หรือ ู้ แต่ไม่วู้วิธีที่จะนำมาใช้ ถ้ามีคนรู้อยู่บ้างส่วนมากก็หวงความรู้ด้วยความเห็นแก่ตัว จนไม่ยอมบอกใครๆ เพราะกลัวคนอื่นจะได้ดีกว่าตน จึงเป็นเรื่องที่ฉันสงสารประเทศไทยจังเลย และ สงสารมาจนกระทั่งวันนี้ที่สังคมเรา ยังใจแคบกันอยู่) ซึ่งต่อๆมาฉันจะบอกทุกเรื่องที่ฉันรู้กับทุกคนที่ถาม หรือไม่

ถาม เพื่อนำทางในการเปลี่ยนแปลงแนวคิดกันใหม่ของคนไทย เพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับทุกคน และ ทำให้ผู้ทำงานที่หลังสุขสบายไปตามๆกัน ไม่ต้องปวดหัวกับเรื่องไร้สาระดังกล่าว ปัญหาหลายๆอย่างก็เลยน้อยลงในที่สุด

แล้วรกละเป็นยังงี้บ้าง ยังไม่มีใครพูดถึงให้ชัดเจนเลยว่า อยู่ที่ไหน? เวลาเป็นอย่างไร? ไม่เป็นไร ฉันบอกให้ก็ได้ เพราะคิดว่าได้ไปนรกมาแล้ว เคยเป็นไข้ความร้อนสูงมาก จนคอแห้งผาก อยากดื่มน้ำมากๆ เลยขอแม่ดื่ม พอดื่มได้อีกเดียว คงไม่ถึงท้องด้วยซ้ำ เลยตายไปจริงๆ ตอนเมื่ออายุได้ 9 ปีกว่าๆ(ตอนนั้นครอบครัวยังอยู่ที่ บ้านแก่งผักกูด ริมแม่น้ำป่าสัก ชายป่าดงพญาเย็น) ตายไปอยู่เมืองเขา 6 วัน เป็นเวลาบ้านเราประมาณ 6 ชั่วโมง (ถ้าเป็นเหมือนทุกวันนี้ ถูกนิidayกัณศพน้าเหม็น วิญญาณคงจะกลับเข้าร่างไม่ได้ ฉันก็คงตายไปแล้ว จึงขอเตือนว่า ถ้าเด็กหรือคนหนุ่มป่วยตายในเวลาที่ไม่สมควรที่จะตาย ควรปล่อยศพไว้เฉยๆ ไม่น้อยกว่า 1 วัน เพื่อเขาจะมีโอกาสฟื้นคืนชีพมาได้)

เพราะฉะนั้น ที่พระท่านเทศน์ว่า ทำบาปมาก ตกนรกนานมากเป็นแสนเป็นโกษฐ์ปีนั้น ที่แท้แล้ว เวลานั้นน่าจะสิ้นนิตเดียว เดียวก็กลับมาเกิดใหม่อีกแล้ว อาจจะเกิดไปใช้กรรม ไปเป็นหมูหมา เป็ด ไก่ให้คนเลี้ยง คนเชือดกิน ใช้กรรมหมด ก็อาจจะเกิดมาเป็นคน หรือเล็ดลอดจากนรก หลบมาเกิดเป็นคนได้ทันที ด้วย จิตแท้ อันเป็นจิตได้สำนึก นั่นเอง ที่ตายไม่เป็น ต้องกลับมาเกิดใหม่ ทำให้ นิสัยสันดานเก่าๆที่จิตยึดมั่นเอาไว้ ยังต้องติดตามมาเกิดด้วย คนที่จิตใจไม่ค่อยดีจึงมีอย่างมากมายตามสัดส่วนของคนดี ที่เห็นๆกัน อยู่ในปัจจุบันนี้ นี่เอง

ที่เขียนบอกกล่าวไว้นี้ ไม่ได้บอกให้เชื่อหรือหลงมกมายแต่อย่างใด เพียงแต่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นและได้สัมผัสมาแล้วจริงๆเท่านั้นเอง เพียงแต่จะบอกว่า ตายแล้ว สบายที่สุดในโลกเลย ไม่มีเจ็บปวดทุกข์กายทุกข์ใจใดใดทั้งสิ้น (คิดว่ามาจากผลบุญเก่าที่ตนเคยทำไว้แล้ว จึงไม่มีความทุกข์ใดใด) และการที่จะตายได้นั้น เรา

จะหายใจเข้าเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจะไม่หายใจออกมาอีกเลย นี่คือความจริง ที่ฉันเคยตายมาแล้ว

เพียงแต่ไปเจอเมืองที่คิดว่าเป็นนรกเท่านั้นเอง ที่แม้จะเป็นนรกระดับต้นๆที่ไม่โหดร้ายมากนัก (เวลาที่เคยใกล้เคียงกับโลกมนุษย์) พอเติบโตขึ้นจะได้แต่งงานกับลูกสาวเจ้าเมือง ที่ไปรับวิญญาณฉันกับแม่ของเธอวันนั้น และจะได้ครองเมืองสืบต่อไปอีกด้วย ก็ไม่อยากอยู่ เพราะไม่ชอบ ก็เลยหนีกลับมาเท่านั้นเอง! ถึงวันนี้ ก็ยังไม่รู้เลยว่า-เขาจะมาตามกลับไปหรือเปล่า

จะอย่างไรก็ตาม ถ้าสังขารร่างกายอันเป็นมิติหนึ่ง ที่เสื่อมไปตามกาลเวลา สามารถคงอยู่ได้ยาวนาน คนเราก็อยากจะมีชีวิตอยู่ เพื่ออยู่ดูโลกที่สืบลีไจน์ต่อไปด้วยกันทุกคน เพราะว่ายังมีอะไรอีกมากมายที่เราสงสัยข้องใจ และเรายังไปไม่ถึง รวมทั้งสถานที่ต่างๆที่มีอยู่ในโลกนี้อีกมากมาย ที่เราอยากจะไป อยากจะรู้ อยากจะเห็น! และความอยาก ความต้องการทั้งหลาย นั่นเอง ที่ทำให้เราเกิดมาแล้วไม่อยากตายด้วยกันทุกคน โดยเฉพาะมนุษย์

หรือสัตว์โลกทั้งหลาย ปฏิเสธไม่ได้ว่า ยังติดอยู่ในรสชาติแห่งการ
เสพสุข ในเรื่อง กิน กาม และเกียรติ ย่อมไม่มีใครอยากตาย และ
ไม่มีทางหลุดพ้นไปได้ง่ายๆ จากวัฏฏะสงสารนี้ อย่างแน่นอน

ถ้ามีบ้าง ก็เป็นส่วนน้อยนิดที่บางคนจะหลุดพ้นไปได้ แต่ดู
แล้วแทบไม่มีเลย เมื่อเทียบกับพลเมืองโลกเป็นพันๆล้านคน ที่มี
อยู่ในปัจจุบัน

ดังนั้น การมีชีวิตที่ยืนยาวได้นั้น หมายถึงสภาพร่างกายและ
จิตใจ มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ และสภาวะการณ์ต่างๆของ
โลก ของจักรวาล อันเป็นที่เกิดของสรรพสิ่ง รวมทั้งคนเราด้วย ก็
นับว่าเป็นผู้โชคดี ถ้าปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ จนสิ้นอายุไขไปตาม
กาลเวลา! นั่นก็คือ ทุกคนไม่ว่าจะยากดีมีจนแค่ไหน หล่อเหลาแค่ไหน
อย่างไร สดสวยจี๋รีวี่เหล่เพียงใดก็ตาม ทุกคนก็ต้องการมี
ชีวิตที่ยืนยาว มีชีวิตอยู่ เพื่อสนองความอยากความต้องการของ
ชีวิตตนเอง และ ไม่มีใครอยากตายด้วยกันทุกคน คือ ความจริง!
แต่อย่างไรก็ตาม ทุกชีวิตที่เกิดมา จะตกอยู่ในมิติหนึ่งเดียว และ

กาลเวลาเดียวเท่านั้น ก็ต้องสิ้นสลายไปในที่สุด! สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงภาพลวงตา เป็นภาพมายาที่ลวงใจ ที่ฉายให้เห็นในเวลาที่สูงๆ เท่านั้นเอง เมื่อเทียบกับอายุของโลก และจักรวาลคือ ชีวิต! ที่ยังยึดมั่น และปล่อยวางอะไรลงไม่ได้ของคนเรา เพราะ เมื่อได้เกิดมาแล้ว คนเราทุกคนต้องการมีทรัพย์สินเงินทองสิ่งของให้มันมากมายเข้าไว้ ขอให้มียูนิคอร์นเป็นทรัพย์สิน คือมีรูปสมบัติที่หล่อเหลาสวยๆงามๆเป็นทุนไว้ก่อน และ นอกจากนี้ก็ยังต้องการมีสติปัญญาที่เฉลียวฉลาดอีกด้วย และสุดท้ายสิ่งที่ต้องการมากที่สุดคือสุขภาพของร่างกายที่ดี ที่เป็นลาภอันประเสริฐ ถ้าใครมีสิ่งดังกล่าวแล้วครบถ้วนบริบูรณ์ ก็ได้ชื่อว่า เกิดมามีบุญวาสนาเกินกว่าใครๆ ถ้าใครไม่มีในสิ่งที่กล่าวแล้ว หรือมีบ้างไม่มีบ้าง ย่อมเป็นทุกข์ เพราะ หนีไม่พ้นที่จะต้องแสวงหา และ ไขว่คว้าหามาให้แก่ตนเอง เหมือนที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั่นเอง และสุดท้ายก็คือ ต้องการมีชีวิตที่ยืนยาว เพื่อเสพสุขในสิ่งที่ตนเองมีไว้ และ หามาได้ ตามเหตุผลที่กล่าว นั่นเอง แล้วเราจึงจำเป็นต้องอยู่กันต่อไป

อยู่เพื่อสนองค้นหา ความอยาก ความอยากรู้อยากเห็น ตามความต้องการของตนเอง! เพราะเรายังไม่อิ่มในกาม ไม่อิ่มในโลภียสุข และ เรายังไม่มีคำว่า “พอเพียง” เราจึงพากันได้แต่ไปให้ถึงที่สุดของที่สุด **เพื่อแสวงหากามสุข** อันสูงสุดยอด นั่นคือ-คนเราต้องการมีชีวิตที่ยืนยาว ก็เพื่อตรงนี้ นี่เอง! ที่ทุกคนไม่อาจปฏิเสธได้เลย

แต่สำหรับ อริยะบุคคล แล้ว ไม่ใช่ที่ตรงนี้ อย่างแน่นอน!



7. อดีต ปัจจุบัน และอนาคต

อดีตประธานาธิบดี สหรัฐอเมริกา ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกในยุคหนึ่งที่ชื่อ จอห์นเอฟ. เคนเนดี กล่าวไว้ว่า “Change is

the law of life and those who look only the pass or the present are certain to miss the future.” ความเปลี่ยนแปลงเป็นกฎของชีวิต ใครหลงติดอยู่กับอดีตและปัจจุบัน ย่อมพลาดโอกาสในอนาคตอย่างแน่นอน

สุนทรพจน์ดังกล่าวน่าจะเป็นความจริงแท้แน่นอน เนื่องจากทุกอย่างดำเนินไปตามกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติอยู่แล้ว ฉะนั้น การยึดติด หรือหลงติดอยู่กับสิ่งใดก็ตาม โอกาสที่ใครๆ จะเดินต่อไปข้างหน้าอย่าได้คาดหวังเลย เพราะความคิดจิตใจมันจบลงที่ตรงนั้นแล้ว นั่นเอง

ความเปลี่ยนแปลงอาจจะเป็นกฎแห่งชีวิตก็จริงแต่ การเปลี่ยนแปลง ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลกอยู่แล้ว สำหรับมนุษย์ผู้เกิดมาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา นั้น ต่างเกิดมาเป็นเพียงส่วนประกอบที่ชอบทำลายธรรมชาติ และ เกิดมาเพื่อทำลายธรรมชาติ โดยที่ตัวเองก็ไม่มีรู้สึกละอายใจเลย อีกทั้งพากันทำให้สภาพแวดล้อมต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วยิ่งขึ้น จนโลก

ร้อนขึ้นอย่างน่าหวาดกลัว ว่าทุกสรรพสิ่งจะต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมายแค่ไหน จากการใช้ทรัพยากรของโลกที่มีอยู่ของคนเราโดยลืมนึกไปว่า สิ่งที่เป็นสำหรับการใช้ในชีวิตประจำวัน คือน้ำจืดที่สะอาด น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน และทรัพยากรอื่นๆที่มีอยู่จำกัด กำลังจะหมดไปในเวลาอีกไม่เนิ่นนาน นี่เอง

มาถึงวันนี้ ผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ จึงทำให้โลกร้อนขึ้นกว่าเดิมมาก และ เป็นผลกระทบต่อสรรพสิ่ง ทำให้ระบบนิเวศที่เคยเป็นปกติตามธรรมชาติ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ฝนฟ้าอากาศวิปริตไปทั้งหมด เพราะโลกจะรักษาสภาพสมดุลให้กับตนเอง และที่สำคัญที่สุดก็คือ ชีวิตและจิตใจของคนก็ย่อมจะเปลี่ยนตามไปด้วย โดยอัตโนมัติ! คืออันตรายอันใหญ่หลวง ที่ค่อยๆคืบคลาน มาตามล่าเอาชีวิตของมนุษย์ทุกคน ในอนาคต ในที่สุด นั่นเอง!

อดีตคือมิติปัจจุบัน ณ ช่วงเวลานั้นๆที่เคยปรากฏอยู่ และผ่านพ้นมาตามกาลเวลา จนถึงปัจจุบัน ถ้าใครติดอยู่ตรงนั้นด้วย

ความชอบ หรือ ความซัง ย่อมมีผลต่อปัจจุบันอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะ เวลาแม้จะผ่านไปเนิ่นนานเท่าใด ก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจของคนได้โดยง่าย เนื่องจากสภาวะของจิต โดยทั่วไปแล้ว มีความเป็นเอกเทศ ไม่มีใครควบคุมได้ง่ายๆ แม้แต่ตัวของเราเอง

อีกทั้งตัวเราเองก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าจิตคืออะไร มันอยู่ที่ไหนที่แท้จริงอีกด้วย แต่ถ้า จิต คือความคิดเมื่อใด เมื่อนั้นมันอาจจะอยู่ที่มันสมองของคนเราก็ได้ แล้วเราจะใช้อะไร ที่จะไปควบคุมจิตและความคิดได้?

ดังนั้นการที่จะเห็นอดีตและอนาคตได้ คงจะต้องหัดเวลาลงไปให้ได้ทั้งด้านบวก(อนาคต) และด้านลบ(อดีต) เพื่อให้อดีตใกล้เข้ามา และอนาคตก็จะเห็นได้โดยไวตามไปด้วย ถ้าจะเห็นอดีตได้โดยไม่ต้องหัดเวลา เราก็ต้องสร้างยานที่มีความเร็วกว่าแสงให้ได้ เพื่อใช้ในการเดินทางไปหาอนาคต หรือ เดินทางย้อนกลับไปหาอดีต หรือไม่ คนเราก็ต้องควบคุมจิตให้วิ่งย้อนไปในกาลเวลา

ไปหาอดีตให้ได้นั่นเอง เพราะจิตว่องไวกว่าสิ่งใดใดในจักรวาลอยู่แล้ว มันจึงสามารถที่จะวิ่งย้อนเวลาไปหาอดีตได้ และคนผู้นั้นย่อมเห็นอดีตของตนเอง หรือระลึกชาติได้ด้วย จิต นี้เอง

ที่กล่าวแล้วนั้น กล่าวด้วยเหตุด้วยผล ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์โดยตรง และแม้แต่เฉพาะจิตเท่านั้น ที่จะกลับไปสู่ออดีตได้ แม้แต่ตัวตนคนเราเองก็จะสามารถกลับไปสู่ออดีตได้ ถ้าหากมียานพาหนะที่มีความเร็วกว่าแสง เร็วกว่า-กว่าเท่าไร เรา ก็จะกลับไปสู่ออดีตได้เร็วไว มากขึ้นเท่านั้น!

ด้วยเหตุนี้ องค์ความรู้ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้แล้วนั้น มีเหตุผลที่เชื่อถือได้ และเป็นความจริงอย่างแน่นอน เพราะผู้ที่หยั่งรู้ และบรรลุธรรมวิเศษได้ ย่อมหยุดจิต และกำหนดจิตได้อย่างแน่นอน เพื่อกลับไปสู่มิติในอดีตที่ผ่านมา และ เมื่อรู้แล้ว ท่านก็ไม่ได้ยึดติดกับอดีตที่ได้เห็น ทรงปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างลงได้ ซึ่งก็คือเหตุผลส่วนหนึ่ง ที่ทำให้ดับทุกข์ได้ในที่สุด คือท่านไม่หลงติดอยู่กับอดีต เพียงแต่ท่านเอาอดีตมายกตัวอย่างให้ทราบ

ถึงผลแห่งกรรมเท่านั้น เพื่อประกาศสัจธรรม ให้ศาสนาพุทธ
ปรากฏขึ้นในโลก จนถึงปัจจุบัน

เราท่านทั้งหลายจึงได้ยินได้ฟัง เรื่องราวต่างๆที่พระพุทธ
องค์ตรัสถึงอดีตชาติของพระองค์เอง เพื่อเป็นอุทาหรณ์ อยู่เสมอ
ในการเทศน์โปรดสัตว์โลก อย่างเราๆ ท่านๆ มาจนถึงทุกวันนี้ นี่
คือเหตุผล ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงเห็นอดีตชาติ
ของพระองค์เอง ที่ผ่านมาแล้วทั้งหมด ที่ท่านได้ตรัสรู้เป็น สัมมา
สัมโพธิญาณ สั่งสอนโลกมาจนบัดนี้

มิติปัจจุบัน คือการเปลี่ยนแปลง ซึ่งความเป็นจริงนั้น อดีต
ปัจจุบันและอนาคต มันอยู่ห่างกันนิดเดียว จนเราไม่อยากแยกแยะ
ความเป็นอดีตในชั่วชีวิตหนึ่ง ที่ไม่ถึง 100 ปี เพราะความเป็นจริง
ชีวิตคนเรามันสั้นนิดเดียว และสถานะของ"ปัจจุบัน" มันยังสั้นนิด
เดียวเท่านั้น จนเรามองไม่ออกว่าปัจจุบันที่แท้จริงของคนเรามัน
อยู่ที่จุดไหน

ความจริงแล้ว “ปัจจุบัน” ที่สันนิษเดียนั้น ก็คือการเปลี่ยนแปลงของสังขาร ที่พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้แล้วว่า สังขารไม่เที่ยง ตรงนั้นแหละ คือปัจจุบัน ของศาสนาพุทธ สำหรับอย่างอื่นขึ้นอยู่กับจิตใจของเรา ที่เราเองหาปัจจุบันของเขา (โดยเฉพาะจิต) แทบไม่เจอเลย ว่าอยู่ ณ จุดใด! แต่สิ่งที่พอจะมองเห็นเป็นเงาพอตางๆบ้าง ก็คือ มิติของชีวิตปัจจุบันก็ไม่ต่างไปจากหยับแคดระยิบระยับ(ในวันทีอากาศร้อนจัดๆ) ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่รู้จักสังเกตหรือพิจารณาให้ดี ก็แทบจะมองไม่เห็นอะไรเลย ตามที่ฉันบอกทุกคนไปแล้วว่า ชีวิตคือภาพมายา นั่นเอง

แล้วมิติแห่งอนาคตล่ะ ท่านจะเห็นได้ไหม?

ท่านทั้งหลายอาจจะเห็นอนาคตได้ ถ้ารู้หนทางที่จะไป แต่ส่วนมากแล้วคนเรา ไม่รู้หรือกว่า พຽ່งนี้ ชีวิตที่แท้จริงจะเป็นเช่นไร?

แต่ พระพุทธเจ้า พระองค์ท่านทรงเล็งเห็น และไม่ว่าจะเป็นยุคใดสมัยใด ผู้ที่บรรลุนิพพานแล้ว ย่อมเล็งเห็นอย่างแน่นอน เมื่อท่านกำหนดจิตได้!

พระพุทธประวัติ กล่าวไว้ว่า ในช่วงท้ายแห่งชีวิตของพระศาสดา พระองค์ท่านได้ตรัสถามพระอานนท์เป็นปริศนาธรรม เพื่อให้ พระอานนท์ อาราธนาต่ออายุสังขาร กล่าวคือ ผู้ที่ดำรงชีพอยู่ด้วย อิทธิบาท 4 มาตลอดชีวิต ย่อมดูแลสังขารให้เสื่อมสลายช้าลงได้ เพราะธรรม 4 ข้อนี้ มีฤทธิ์เดชมาก ผู้ปฏิบัติสามารถทำให้ปฏิกิริยาเคมีในร่างกายของคนเรา อยู่ในสภาวะที่สมดุลอยู่เสมอ เซลล์ร่างกายจึงสามารถมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวมากขึ้นอีก ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่น้อยกว่า 100-120 ปี เพียงแต่ พระอานนท์ ไม่เข้าใจในปริศนาธรรมนั้น พระพุทธองค์ เลยละสังขารไปเมื่อ พระชนมายุได้ 81 พรรษา ตามเวลาที่ร่างกายทำปฏิกิริยาทางเคมี ที่มีความพอดีที่สุดของชีวิตของพระพุทธองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ประพฤติปฏิบัติด้วยความเหมาะสมทั้งกาย วาจา และใจ ที่เป็นผู้

ละได้ในความ โลก โกรธ หลงโดยสิ้นเชิงแล้ว วิธีชีวิตย่อม
เป็นไปตามกาลเวลา ตามกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติ และ...ธรรมข้อ
สุดท้ายที่ท่านเตือนไว้ก็คือ ขอให้ทุกชีวิตดำรงชีพอยู่ด้วยความไม่
ประมาทเพียงเท่านี้สรรพสิ่งในโลกก็แทบจะไม่มีปัญหาใดใด

แต่โลกนี้ใครสร้างใครทำลาย มนุษย์ส่วนใหญ่ชอบที่จะฝัน
และหลงระเหิรไปกับความคิดความฝันของตนเองเสมอมา เพื่อหนี
ไปจากความทุกข์ของชีวิต เพื่อให้ได้สุขบ้างสักเล็กน้อยก็ยังดี

ทุกคนถูกความโลภ โกรธ หลง ครอบงำ มาตั้งแต่จำความ
ได้ ด้วยสัญชาตญาณจากการเกิด ที่ไม่มีใครอยากตาย และ จาก
การถูกครอบงำจากกิเลสตัณหาตัวเอง **อวิชา** จึงติดตัวมากับพวก
เราทุกคน และในที่สุด ทำให้คนทุกคนมีความประมาทโดยไม่ได้
ตั้งใจ ประมาทเพราะขาด **สติ** ที่ทุกคนก็ยังไม่รู้จักมันด้วยซ้ำไป ว่า
สติ คืออะไร? ต่อเมื่อรู้ **สติ** ได้ดีแล้วเมื่อใด **ปัญญา** ก็จะเกิดตามมา
ทันที นั่นคือ สิ่งที่จะรู้และได้รับตามมามากส่วนหนึ่งของคนเรา
ตามที่พระศาสดาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ ก็คือ ทุกคน

จะต้องรู้จัก ศิล มีศิลป์ ประพาศศิลป์ เพื่อนำไปสู่การสร้าง สมานธิ (คือ การทำจิตให้สงบระงับ) ให้เกิดขึ้นกับจิตใจให้ได้ สติ ก็จะเกิดขึ้นตามมา ความประมาท ก็จะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน จากการมี สติ คอยกำกับดูแลตัวเองอยู่ตลอดเวลา นั่นเอง

ดังนั้น การที่เราจะดำรงชีวิตอยู่ในความไม่ประมาท ได้นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย และพึงเข้าใจเสียตอนนี้เลยว่า ความประมาท ก็คือ การขาด สติ (ความระลึกรู้ได้อยู่ตลอดเวลา) นั่นเอง

หลวงปู่ขาว อนาลโย แห่งวัดถ้ำกลองเพล จังหวัดหนองบัวลำภู ท่านบอกไว้ว่า มี สติ ตัวเดียว ก็พอเพียงแล้ว สำหรับคนเรา ที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสุข ฉันยอมรับในสิ่งที่หลวงปู่ได้บอกไว้ว่าเป็นความจริงแท้แน่นอน เพราะเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่สามารถใช้ได้อย่างครอบคลุมจริง จึงคิดเห็นว่าไม่จำเป็นเลยที่จะนำกระบวนการบางอย่าง ของฝรั่ง หรือ ญี่ปุ่น เกี่ยวกับระบบคุณภาพ (QC) ที่เขาพากันคิดได้ไม่นานมานี้เอง มาใช้ด้วยซ้ำไป เสียเงินเสียทอง เสียเวลาศึกษาเรียนรู้กันเปล่าๆ

เพราะของจริง เราก็มีของที่ดีกว่าอยู่แล้ว มีมานานแล้วด้วย แต่พวกเราไม่รู้จักนำมาใช้กันเท่านั้นเอง

ความจริงแล้ว ถ้าเรารู้ว่าเราเล็กกว่า สิ่งที่อยู่นอกเหนือจากตัวเราก็คงจะใหญ่กว่า เป็นธรรมดา เราก็จะอยู่อย่างสงบเสงี่ยม เจียมตัว แต่ที่นี่เราทุกคนต่างรู้สึกว่าเราใหญ่ที่สุด(เพราะใจเราจิตเรามันบอกเช่นนั้น) เผลอๆใหญ่กว่าโลกด้วยซ้ำไป นั่นคือ คน!

ตรงนี้ นี่เอง ที่ทำให้คนเราเกิดความประมาท! (ทุกคนอย่าลืมบอกและเตือนตัวเองด้วย)

แปลกแต่จริง วันนี้เวลาช่วงยาวนานเสียเหลือเกินสำหรับคนว่างงาน ท้องฟ้ามีคหม่นและหมองมัวไปด้วยเมฆฝนและพายุ มาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2550 ตลอดมาจนถึงวันนี้ วันที่ 5 แล้ว สภาพต่างๆก็ยังคงเหมือนเดิม มันเหมือนฟ้าร้องให้ให้กับฉัน ที่ฉันไม่มีงานประจำทำอีกแล้ว แต่ที่ฉันทำอยู่นี้ คิดว่า คืองาน คืออนาคตที่จะนำเสนอสู่สาธารณะต่อไป ด้วยความตั้งใจจริง ถ้ามองในแง่ของ คณิตศาสตร์ฟิสิกส์ เป็นงานแน่นอน เมื่อมีผลที่เกิดจาก

เวลา คุณ ด้วยระยะทาง ที่ฉันใช้เวลา เขียนหนังสือ จาก จุดเริ่มต้น มาจนถึงที่จุดนี้ เวลานี้ นี่คือนานที่ฉันได้ทำ!

ใครจะเรียนจบอะไรมาจากไหน ใครจะเชื่ออย่างไร ก็คงเป็นเรื่องความเชื่อของคน คนนั้นเท่านั้น เพราะความรู้ทางโลกย์ไม่มีวันที่ใครจะเรียนจบได้ สิ่งที่เราเรียนรู้อยู่ในปัจจุบันล้วนเป็นของเก่า ที่คนโบราณศึกษาเอาไว้แล้วทั้งนั้น และความรู้ทั้งหลายนั้น ก็มีมาพร้อมๆกับโลกและชีวิตที่อุบัติขึ้นมาอยู่แล้ว ในส่วนที่คนเรายังไม่รู้ ยังมีอีกมากมายมหาศาล เหมือนที่ได้กล่าวถึงแล้วนั่นเอง

แต่ถ้าท่านย้อนกลับมาศึกษา “ธรรมะ” ของพระพุทธเจ้า คือความเป็นธรรมดาๆของธรรมชาติที่ปรากฏ ท่านจะได้พบจุดจบอย่างแน่นอน! นอกจากนี้ ยังมีโอกาสที่จะรู้จักตัวเอง ณ เวลาปัจจุบันนี้มากขึ้นๆ มีโอกาสที่จะเห็นอดีตได้ด้วย และ ย่อมมีโอกาที่จะเห็นอนาคตของตนเองได้อย่างชัดเจนอีกด้วย

เมื่อมาถึงตรงนี้เชื่อว่าทุกคนต่างก็อยากจะเห็นอนาคตของตนเองเพื่อจะได้ปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของตัวเองในการที่จะเดินไปสู่สิ่งที่คาดหวังให้ได้ด้วยความสุขและสะดวกสบาย หรือ หลบหลีกไปจากสิ่งที่ไม่ต้องการทั้งหลายได้ด้วย

ท่านอยากรู้ไหมว่า อนาคตของท่านจะเป็นเช่นไร?

บอกให้ก็ได้...

คือ...ปัจจุบันของท่าน นั่นเอง!



(ริมเส้นทางจากจังหวัดแม่ฮ่องสอน สู่อำเภอปาย ในวันที่อากาศเย็นสบาย)

8. มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง!

เป็นเรื่องไม่ง่ายเลย ที่จะให้คนไทยรักในการอ่านหนังสือ
 ดังนั้นเมื่อผู้คนไม่ชอบการอ่าน การเขียน ปัญญาที่เกิดไม่ได้ง่ายๆ
 เช่นกัน เพราะ การอ่านเป็นการประเทืองปัญญา และการเขียนเป็น

การกำหนด สมาริจิต ที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ โดยเฉพาะ
ความคิดเห็นของคนอื่น ที่มีความหลากหลาย ซึ่งส่วนมากผู้เขียน
จะเอาความคิดเห็นที่ถูกต้องที่สุดมานำเสนอ

การอ่านจึงเป็นการเสริมสร้างองค์ความรู้ เพื่อทำให้เกิด
ความคิดเห็นที่ดีในการสร้างสรรค์ และ ยังเป็นการวัดสภาพของ
สังคม และ ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศนั้นๆ ได้อีกด้วย

ชาวญี่ปุ่น ยุโรปและสหรัฐอเมริกา ที่เจริญแล้ว จึงเป็นนัก
อ่าน เมื่อมีคนอ่านมาก ก็ย่อมจะมีคนเขียนมาก องค์ความรู้ก็จะ
เกิดขึ้นอย่างมากมาย ประเทศที่เจริญแล้ว ก็ยิ่งเจริญมากยิ่งขึ้น
ความรู้ของประชาชน ย่อมแผ่ขยายไปอย่างทั่วถึงกัน ทำให้เกิด
ความเจริญ ก้าวไปข้างหน้า ในวิทยาการต่างๆ ไม่มีที่สิ้นสุด และ
เมื่อ สิงคโปร์ เกาหลี เอาเป็นแบบอย่างในสิ่งนี้ได้ไม่นาน ประเทศ
เขาก็เจริญรุ่งเรืองได้ในทันที เช่นกัน!

นั่นก็คือ ประเทศที่ด้อยการพัฒนาทั้งหลาย กับประเทศที่
พัฒนาแล้ว จึงมองเห็นความแตกต่างกันได้อย่างชัดเจน ที่สามารถ

ดูได้จาก การอ่าน การศึกษาของประชาชน นี่เอง ที่จะทำให้ประชาชนมีความรู้ และความเข้าใจ ในหน้าที่ ความรับผิดชอบ และ ความเสมอภาคในสังคม ย่อมสามารถที่จะช่วยกันดูแลการปกครอง ประเทศชาติ บ้านเมืองให้สงบสุขได้ ด้วยความคิดเห็นที่ถูกต้อง ในที่สุด

เมื่อมองกลับมาที่บ้านเมืองของเรา จากอดีตที่ผ่านมา จนถึงปัจจุบัน และคาดว่าในอนาคตอีกด้วย ก็คงไม่มีอะไรที่แตกต่างไปจากเดิมๆ เมื่อเราไม่พากันอบรมบ่มนิสัย ให้เกิดรักการอ่าน การเขียน การศึกษาของบ้านเมืองเราก็คงหมุนวนอยู่ที่เดิม ก็ไม่ทราบว่าจะพัฒนากันได้อย่างไร?

บ้านเมืองเราก็คงอยู่ในมิติแบบดั้งเดิม ที่ทุกคนพากันไปไหนไม่รอด เพราะไม่ยอมไปไหน จึงสงสัยไม่หายเหมือนกันว่า ศาสนาพุทธ ที่เป็นศาสนาแห่งปัญญา ทำไมคนไทยเกือบทั้งประเทศนับถือศาสนาพุทธ จึงไม่เกิดปัญญาที่จะมาแก้ไขปัญหาดังนี้กันได้!

เรายังติดขัดกันที่ตรงไหนบ้าง? จริงหรือไม่ ที่เราคิดว่าเรารู้พุทธศาสนากันอย่างดีแล้ว แต่ขาดการปฏิบัติกันอย่างจริงจัง ใช่หรือไม่ หรือเราพากันนับถือไปเฉยๆตามที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายพานับถือเท่านั้น ก็เลยไม่รู้ด้วยว่าศาสนาพุทธ คืออะไร? จึงไม่เกิดปัญญาใดๆขึ้นมาได้เลย!

มาถึงวันนี้ถ้าคนไทยส่วนมากเป็นแบบที่กล่าวแล้วนี้จริงๆ ก็คิดว่า เป็นเรื่องที่น่าตกใจพอสมควร เพราะมันแสดงถึงคุณภาพและประสิทธิภาพของคนไทยโดยตรงว่า คืออะไร? !

เมื่อคิดให้ดีๆแล้ว มันก็น่าเศร้าใจเหมือนกัน สงสารประเทศไทยจังเลย !

ถ้ามองในมุมของฉัน ในฐานะที่เคยมีอำนาจในระดับหนึ่งในกลุ่มคน พอจะมองเห็นว่า **ผู้มีอำนาจในการปกครองและการบริหารจัดการ** ถ้า **ขาดคุณธรรมนำทางชีวิต** งานและคน ย่อมไม่มีโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้า อย่างแน่นอน เหมือนที่ CEO มืออาชีพของไทยคนหนึ่ง ให้สัมภาษณ์ ว่า **สังคมไทยปัจจุบัน**

ส่วนมากมักจะเป็นแบบมือถือสาปากถือศีล พวกเราก็เลยพากัน
ไปไหนไม่เป็น! ดังนั้นปัญหาต่างๆในสังคมไทย จึงน่าจะมาจาก
ตรงนี้ค่อนข้างแน่นอน การแก้ไขปัญหาต่างๆในบ้านเราเมืองเรา
จึงทำกันได้ยาก มาจนถึงทุกวันนี้!

เมื่อทุกคนทราบแล้วว่า พระพุทธศาสนา สอนให้พิจารณา
โลกด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งเป็นหลักการทางวิทยาศาสตร์โดยตรง
ดังนั้นผู้อยู่กับพุทธศาสนาจึงเป็นผู้อยู่กับความเป็นจริงที่จะนำไปสู่
ความสว่างามที่สุดในการดำรงชีวิต ด้วยเหตุด้วยผล ศาสนาไม่ได้
สอนให้ดำเนินการทุกอย่างไป เพื่ออนาคตอันสูงส่ง คือ นิพพาน
อย่างเดียว เท่านั้น แต่แท้จริงแล้วต้องพิจารณาถึง การที่คนเราค้น
รณแสวงหากันอยู่ตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบันนี้ ก็อะไรกันแน่?

คือความต้องการ ความพอดี ความพอเพียง ที่บ้านเมืองเรา
จะอยู่ดีกินดีกันไปทั่วหน้า ต้องการความสุขสนุกสนาน รื่นเริง
บันเทิงใจ ไม่ใช่หรือ? ถ้าใช่ มาถึงวันนี้เราคงต้องหาวิธีการที่จะ
ไปสู่มิติใหม่ ที่ตรงนั้นกันได้แล้ว มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง จะต้อง

ถูกเปลี่ยนจากเดิมๆที่ผ่านมา ให้เป็นไปตามกาลเวลาให้ดีขึ้น ให้ได้! นั่นก็คือ ประเทศชาติบ้านเมืองจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง ตั้งแต่เบื้องต้นของระบบต่างๆในการทำงานและการดำรงชีวิต คือ แก่ใจที่ประชาชนโดยตรง (เลิกถกเถียงโต้แย้งกันได้แล้ว) ที่สังคมเราไม่เคยนำเอาวิถีชีวิตขั้นพื้นฐานมาใช้กันเลย เพราะ สังคมมองข้ามการรู้จักตัวเอง ขาดการหาความพอดีพอควรให้แก่ตนเอง และขาดการนำเอาความรู้ที่เรียนมา มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เลยกลายเป็นสังคมที่ขาดภูมิคุ้มกันตัวเองในที่สุด ตามที่ได้เห็นกันอยู่ในปัจจุบันนี้ !

อีกอย่างหนึ่งที่ไม่ควรลืม ก็คือ เราขาด การบ่มนิสัยที่ดี กันมาตั้งแต่เกิด แต่ถ้ามีก็เป็นการบ่มนิสัยให้เห็นแก่ตัวกันมากขึ้นๆ โดยที่พ่อแม่แต่ละคนก็คาดไม่ถึงในการสั่งสอนลูกๆให้เห็นแก่ตัว และลืมคิดไปว่า ทุกคนต้องเปลี่ยนแปลงที่ตัวเราเองก็พอแล้ว ทำตัวเองให้ถูกต้องและดีที่สุดก็น่าจะพอแล้ว ไม่ใช่ไปเปลี่ยนแปลงคนอื่นๆ เหมือนที่คนในสังคมเราปฏิบัติกันมายาวนาน

เพราะที่ทำกันมาแล้วนั้น ไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้องอย่างแน่นอน!

การเปลี่ยนแปลงใดใด ย่อมที่ผลทั้งทางที่ดีขึ้น และหรือเลวลงเสมอ อีกทั้งจะมีปัญหาหลายอย่างเกิดขึ้นตามมา อย่างไม่ต้องสงสัย จึงจำเป็นที่ทุกคนจะต้องมองให้เห็นระบบส่วนใหญ่ของประเทศ ว่าที่โครงสร้างต่างๆ จะต้องเปลี่ยนไปตามความสำคัญเป็นลำดับๆ ต้องรู้ว่าปัญหาคืออะไรที่มีความจำเป็น ที่จะต้องปรับเปลี่ยนแก้ไขก่อนและจะมีกระบวนการในการจัดการอย่างไรบ้าง แล้วถ้อยพาทันลึ้ม กลับมาพิจารณาสิ่งที่ใช้ปฏิบัติการกันอยู่ในขณะนี้ด้วย ว่าเราพาทันทำในแนวทางที่ถูกต้องกันแล้วหรือยัง?

อะไรคือสิ่งที่ต้องรีบแก้ไขที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรืออะไรคือปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลง มีอะไรบ้าง นี่คือนสิ่งที่ทุกคนจะต้องช่วยกันคิดและเสนอแนะ อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง ไม่ใช่ปัญหา และไม่จำเป็นต้องท้อใจ ถ้าความคิดของเรา ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป เพียงแต่ต้องมีความเชื่อมั่นเสมอว่า วันหนึ่งข้างหน้า อาจจะมีส่วนถูกต้องจากความคิดของเราบ้าง ถ้าไม่ลองก็

ไม่รู้ว่าจะไรคืออะไร คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นให้เราได้เห็น ก็คงไม่ต่างอะไรกับการปิดโอกาสของตนเอง เพราะความจริง ก็คือ...ไม่มีอะไรที่ถูกต้อง และผิดจริง อยู่แล้ว

ความคิดเห็นเช่นนี้คือความคิดเห็นของนักวิทยาศาสตร์ และนักประดิษฐ์คิดค้นโดยทั่วไป ที่ท่านทั้งหลายได้ประดิษฐ์คิดค้นสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มาให้เราได้ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ด้วยการลองทำผิดทำถูกมาก่อนเช่นเดียวกัน เห็นชัดเจนกันอยู่แล้วว่า แม้แต่ปัจจุบันนี้ ก็ไม่มีอะไรที่คนเราจะทำให้สมบูรณ์แบบได้อย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยไม่มีการปรับปรุงแก้ไข

พระพุทธองค์เอง ท่านก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ มีความคิดเห็นด้วยเหตุด้วยผล ดังที่กล่าวมาแล้ว นั่นเอง ท่านจึงสามารถค้นหาสังฆรรณมาเผยแพร่ให้ชาวโลกได้รับทราบ ด้วยความมุ่งมั่น อุทิศหาและขยันหมั่นเพียรเหมือนนักประดิษฐ์คิดค้นหรือนักวิทยาศาสตร์โดยทั่วไป แม้ได้มาแล้วก็ต้องฝึกฝน ปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอ

จนตลอดพระชนม์ชีพอีกด้วย เพื่อให้ทุกคนมองเห็นว่า อะไรก็ตามที่มีคุณค่าแล้ว ต้องรู้รักษาไว้ให้ดี ให้สมกับคุณค่าที่มี!

อย่าลืม ชีวิตของทุกคนต้องก้าวไปข้างหน้า และดีขึ้นกว่าเดิม พຼຽงนี้จะต้องดีขึ้นกว่าวันนี้อย่างแน่นอน มองให้เห็นความจริงที่ว่า ทุกๆอย่างมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และย่อมจะมีจุดจบ เป็นธรรมดา เหมือนกับวิถีชีวิตของคนเรานี่เอง

มาถึงปัจจุบันวันนี้ เราจะมองเห็นผู้ที่เจริญแล้ว ประเทศที่เจริญแล้วทั้งหลายพากันก้าวกระโดดในการบริหารจัดการ รวมทั้งมีการแข่งขันและพัฒนากันไป แบบไม่หยุดยั้ง(ในทางโลกย์) ทั่วทุกหนทุกแห่ง พากันวิ่งมาแทบจะสุดกำลังอยู่แล้ว แต่ถ้าเมื่อใดสะดุดหยุดลงอย่างกะทันหัน ย่อมจะพากันหกล้มหัวทิ่มหัวต๋ำบาดเจ็บไปตามๆกันอย่างแน่นอน! เหมือนระบบเศรษฐกิจของบ้านเราที่เคยสะดุด ทำให้คนจนไปตามๆกัน แบบคาดไม่ถึง ให้เห็นมาแล้ว นั่นเอง นี่คื อันตรายที่แท้จริงของระบบทุนนิยม !

ดังนั้น จึงมีความจำเป็น เป็นอย่างยิ่ง ที่ผู้นำทั้งหลาย ต้องหาวิธีการทุกรูปแบบมาใช้ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่เรากำหนดไว้ให้จงได้ โดยให้อยู่บนพื้นฐานแห่งความพอดีของกาลเวลา! เพื่อให้มีความเสี่ยงน้อยที่สุด แม้ความเปลี่ยนแปลงจะเป็นกฎแห่งชีวิตก็จริง และ ถึงแม้จะเป็นกฎเกณฑ์ที่ทำให้ทุกคน และทุกสิ่งทุกอย่าง ดำเนินไปตามวิถีแห่งธรรมชาติ ก็จริง แต่บนพื้นฐานของชีวิตคนเรา เราต่างก็มีดีมีชั่ว มีผิดมีถูก ด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะสมบูรณ์ไปทั้งหมดได้ ดังนั้น ถ้าทุกคนมีความเมตตาสงสารซึ่งกันและกัน รู้จักเสียสละและแบ่งปันกันบ้าง ให้อภัยกันได้ เพียงเท่านี้โลกเราก็จะเย็น และสุขสบายกันไปทั่วหล้า!

มาถึงวันนี้จึงต้องขอผู้มีอำนาจกันไว้บ้างแล้วว่า อย่าเห็นแก่ตัวมากจนเกินไป อย่าพากันตั้งกฎเกณฑ์มากด (หัว) ตัวเองให้มันมากนักเลย ธรรมดาๆก็พากันโง่หัวไม่ขึ้นอยู่แล้ว เพราะ ทุกวันเวลา เราพากันก้มหน้าก้มตาหาเงินหาทองมาเลี้ยงชีพกันไม่หยุด

ไม่หย่อน ทุกคนล้วนตกเป็นทาสของเงินโดยไม่รู้สึกตัว เพราะในปัจจุบันนี้ ถ้าไม่มีเงินแล้ว รู้สึกจะไม่สบาย และมีโอกาสอดตายได้ทุกคน นั่นเอง

เรามามีชีวิต อยู่กันแบบสบายๆตามที่กล่าวมาแล้ว จะไม่ดีกว่าหรือ? นี่คือการถามที่ขอให้ไปคิดกันเอาเอง และไม่ต้องการคำตอบอีกด้วย!

พึงเข้าใจด้วยกันทุกคนว่า ความเปลี่ยนแปลงอาจจะเป็นกฎแห่งชีวิตก็จริง (*สังขารา อนิจจา*) แต่การเปลี่ยนแปลงก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลกอยู่แล้ว มนุษย์เกิดมาเพื่อเป็นส่วนประกอบเท่านั้น ในการสร้างสรรค์และทำลาย เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วขึ้นเท่านั้นเอง และก็สร้างปัญหาตามมาอีกมากมายหลายเรื่องราว จนแก้ไขกันได้ไม่จบสิ้นเสียที

ดังนั้น การมองอดีตและปัจจุบัน แต่มองไม่เห็นอย่างแท้จริง ก็คงไม่ต้องคิดที่จะวาดหวังอนาคตได้!

ผู้ที่มองเห็นอดีต เห็นปัจจุบันได้อย่างดีแล้ว ย่อมไม่ยึดติดกับสิ่งใดใดทั้งมวล ก็ย่อมจะเห็นอนาคตได้อย่างดี

ฉันคิดว่า คงไม่มีใครพลาดโอกาส ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ตามที่ท่านอดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาไว้ เพราะโอกาสทั้งหลายนั้น คือ กาลเวลาที่คนหนึ่งได้ไป คนอื่นย่อมไม่ได้ในสิ่งนั้นๆ ในเวลาเดียวกันนั้น เท่านั้นเอง

เพียงแต่ในปัจจุบันนี้ ชาวโลกพากันแข่งขันกันมากเกินไปหรือไม่ ถ้าไม่มีความจำเป็นจริงๆแล้ว ขอให้พากันเดินไปแบบช้าๆ แต่มั่นคง จะไม่ดีกว่าหรือ จะรีบพากันไปไหนไม่ทราบ? เราพากันหลงทาง-เดินไปตามระบบบริโภคนิยม ทุนนิยม กันหรือไม่ ไม่ทราบหรืออย่างไรว่า ระบบดังกล่าวเป็นการทำลายโลก ยิ่งรีบพากันทำลายโลก การสูญเสียเผ่าพันธุ์ของสัตว์โลกทั้งหลายก็จะปรากฏเร็วยิ่งขึ้น! ทุกอย่างเมื่อถึงที่สุด ย่อมมีจุดจบอยู่แล้วอย่าพากันคิดมาก และรีบร้อนไปเลย

ความจริงแล้วโลกก็มีชีวิตเช่นกัน มีเกิดขึ้น คงอยู่ และแล้ววันหนึ่งก็จะเสื่อมสลาย หมดสิ้นไป เมื่อโลกถูกเชื้อโรค คือมนุษย์คุกคามทำลายโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจหรือด้วยความไม่รู้ก็ตาม โลกก็เลยต้องปรับสภาพตัวเองเพื่อความอยู่รอด เพราะยังเหลือเวลาอีกจนถึง หนึ่งหมื่นสี่พันล้านปี ที่จะคงอยู่ เราจึงได้เห็นความแปรปรวนเกิดขึ้นกับโลกอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ทำให้ภัยธรรมชาติเกิดขึ้นทั่วโลกลอยู่ในขณะนี้ เพราะการปรับสภาพของโลก นั่นเอง

จะอยู่ตรงนี้ อยู่ที่นี่ หรือจะไปที่ไหน ก็หนีไม่พ้น เพราะสุดท้าย ทุกอย่างก็จะจบลงเช่นเดิมๆ ที่ปรากฏมาแล้ว นั่นคือ **ดับสิ้นไป**

เป็น **มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง** ของปัจจุบัน และอนาคต เป็นกฎแห่งธรรมชาติ เป็นกฎแห่งชีวิต ที่เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว!



9. เรื่องของกรรม และกาลเวลา

เสียอะไรเสียได้แต่อย่าให้เสียใจ ใครกันนะช่างพูดได้ แต่ใครล่ะจะทำใจได้ เมื่อต้องเสียของรักของหวงไป มีหรือจะไม่เสียใจ เพราะความเป็นเจ้าของของสัตว์โลกนั้น มันเกิดมาด้วยสัญญาติญาณที่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า มันเป็น อัตตา ที่คนยึดมั่นว่า คือตัวกูของกู ใครจะแตะต้องไม่ได้ นั่นคือ จิต นั่นคือ ความคิดของคนและสัตว์โลกทั้งหลายไม่เลือกสูงเลือกต่ำ และไม่เลือกชั้นวรรณะ อีกด้วย

รัก โลภ โกรธ หลง เกิดขึ้นจากพลังของจิต เกิดเพราะ จิตของเราเอง มันเกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติของแต่ละคน และปรุงแต่งมาให้ เรียบร้อยไปแล้ว ตั้งแต่เกิด !

การสูญเสียของรักของหวง การพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ไม่มีใครที่จะไม่เป็นทุกข์ ไม่โศกเศร้าเสียใจ นอกจากผู้ที่ได้ฝึกจิตฝึกใจได้อย่างดี มาแล้วเท่านั้น ที่จะไม่หวั่นไหวกับเรื่องใดๆ เพราะท่านปล่อยวางแล้ว เห็นแล้ว และรู้มาก่อนแล้วว่าเป็น กรรม ที่เป็นเรื่อง

กรรมของโลกอยู่แล้ว เป็นเช่นนี้มานานแล้ว และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

แต่จะมีใครสักกี่คน ที่จะรู้จักต้นสายปลายเหตุแห่ง “กรรม” จริง และมีกี่คน que คิดว่า “กรรม” ต้องชดใช้ เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว จุดหมายปลายทางของผู้บำเพ็ญกรรม ก็สำเร็จเป็น พุทธ หรือเป็น พระอริยเจ้าผู้ประเสริฐ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ขอเป็นคนดีในสังคม ก็ขอให้ทุกคนทุกท่านอย่าได้ประมาท ตามที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสไว้แล้ว แล้วท่านย่อมจะมีทางเดินไปสู่ความดีงาม และความสำเร็จได้ในที่สุด

เมื่อได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็อย่าหลงตัวเองให้มากเกินไป อย่าคิดลำพองคะนองตนจนเกินไป อย่าคิดหรือมองว่าตัวเองเป็นผู้ประเสริฐแล้ว สูงส่งแล้ว ดีแล้ว งามแล้ว เพราะแท้ที่จริงแล้ว ธรรมชาติสร้างความเป็นมนุษย์ให้มีอยู่หลายระดับ ตามบุญตามกรรมของจิตแท้ ที่มาเกิดใหม่ รวมทั้งมาจากความเป็นจริงที่ผ่าน

มาจากอดีต ที่มาจากพื้นฐานชีวิตของแต่ละคน ที่เกิดมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนกัน และต่างถิ่นฐานกันอีกด้วย

อีกอย่างหนึ่งก็คือ ความเป็นจริงคนเราต่างก็วิวัฒนาการมาจากสัตว์เดรัจฉาน เช่นกัน ย่อมมีความป่าเถื่อนซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใจทุกคน เพียงแต่รอเวลาที่ถูกบีบคั้น มันก็จะฉายออกมาให้เห็นเท่านั้น!

ดังนั้นหน้าที่ของทุกคน ก็คือการพัฒนาตนเอง เพื่อให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ด้วยสมองของคนเราแต่ละคน ที่จะบันทึกเรื่องราวนิสัยต่างๆ รวมทั้งความชอบไม่ชอบของตนเองไว้ ในความทรงจำตลอดเวลา และ จากคุณสมบัติแห่งใจ นี้เอง ที่ทำให้การเกิดของแต่ละคนแตกต่างกันออกไป รวมทั้งสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมของชีวิตในวัยเด็กนั่นเอง ที่จะฝังรากหยั่งลึกสิ่งที่ได้สัมผัสเอาไว้ในจิตใจของเขาตลอดไป และ พร้อมที่จะแสดงออกได้ทุกเวลา เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น

ที่กล่าวแล้ว คือข้อจำกัดของชีวิตลูกหลานของท่านทั้งหลาย ที่พ่อแม่พี่น้องพากันขีดเส้นทางชีวิตให้เขาเดิน ที่ทำให้สังคมเกิดความแตกต่างกันอย่างมากมาย มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และจะเป็นปัญหาในอนาคต ที่ต้องแก้ไขกันไปไม่จบสิ้น จึงมีคำกล่าวว่า **อย่าเลี้ยงลูกดีจนเกินไป เขาจะไม่รู้จักรสชาติของชีวิต!** ขอให้พ่อแม่ทุกท่านทุกคนอย่าลืมคำเตือนนี้ ลูกจะได้เรียนรู้และเป็นคนที่มีเหตุผล โตขึ้นจะได้เป็นคนดีของสังคม อันจะนำไปสู่ความคิดเห็นที่ถูกต้อง ในที่สุด นั่นเอง

ดังนั้นสิ่งที่แก้ไขปัญหานี้ได้ ก็คือ มนุษย์จำเป็นต้องพยายามรักษาคุณธรรมของจิตใจ ที่ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉานไว้ให้ได้ และ ต้องพยายามพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ให้อีกด้วย

มนุษย์เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่ง และ มีส่วนร่วมของระบบวิวัฒนาการแห่งธรรมชาติ ดังที่ท่านทั้งหลายทราบและเห็นกันอยู่แล้วที่เราถกถึงกันอยู่เสมอ นั่น ที่จริงแล้ว ความสัมพันธ์

ทั้งหลาย นั้น เกิดขึ้น คงอยู่ และเสื่อมสลายไปตามเหตุและปัจจัย
 ทุกอย่างเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ย่อมมีผลต่อกันทั้งหมด
 และยังมีการเปลี่ยนแปลงมากๆ ก็ย่อมจะกระทบกระเทือนกันไป
 ทั้งโลก ดังนั้นเราจึงได้เห็นกันอยู่เสมอว่า ความเดือดร้อนวุ่นวาย
 ทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ทั่วโลกในขณะนี้ ทั้งหมดนั้นก็คือ ผลของ
 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ทั่วโลกตลอดเวลา นั่นเอง

เมื่อมีชีวิตอยู่โดยไม่รู้จัก “วิจารณ์ญาณ” ขาดทักษะในการ
 ฝึกฝนให้รู้ดีรู้ชั่ว รู้ผิดรู้ถูก ขาดจิตวิญญาณแห่งจินตนาการ และ
 คนเรา ถ้าหากขาดสติปัญญาในการคิดหาเหตุผล ก็คงเหมือนสัตว์
 โลกทั่วไป ซึ่งจะไม่มี ความแตกต่างกัน ที่มีเพียงวิญญาณแห่งการ
 เจริญเติบโต และสืบสานเผ่าพันธุ์กันไปตามธรรมชาติ เท่านั้น เมื่อ
 มีชีวิตอยู่ก็จะเดือดร้อน วุ่นวาย ใครอยู่ใกล้ก็เดือดร้อนตามไปด้วย
 เมื่อตายไปแล้ว ย่อมไม่รู้เบื่องบน เบื่องต่ำ ชดใช้เวรกรรมไปตาม
 วิถี โดยไม่มีโอกาสรู้เหตุ รู้ผลอะไรเลย! คนเช่นนี้มีมาน้อยแค่
 ไหน เราก็ไม่อาจจะทราบได้ แต่เชื่อมั่นว่า คนที่มีความคิดเห็นที่

ถูกต้อง ด้วยเหตุด้วยผล ย่อมจะมีเป็นของกลุ่มกันเสมอ ไม่เช่นนั้น
สังคมของมนุษย์คงดำเนินมาไม่ได้จนถึงวันนี้อย่างแน่นอน

เพราะในความเป็นจริงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเรานี้ล้วน
มีของกลุ่มกันอยู่เสมอ เพียงแต่อาจจะอยู่คนละสถานะกันเท่านั้นเอง
ดังเช่น ความสุข ความสะอาดของจิตใจ จะลอยตัวอยู่เบื้องบน แต่
ความชั่วช้าต่ำทรามจะจมอยู่เบื้องล่างเสมอ เสมอเหมือนแอ่งน้ำที่
เบื่องบนใสสะอาดตา แต่ตรงกันข้าม เบื่องล่างจะมีแต่โคลนตม
และเนกเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น คลอง บึง ทะเลสาบ และมหา
นาที่ทั้งหลาย ทุกหนแห่งทั่วโลก ที่ทุกคนย่อมทราบ และเห็นกัน
มาแล้ว เพียงแต่เราพากันมองข้าม และมองผ่านไปเท่านั้นเอง

ตลอดชีวิต เราพากันมองแต่ผิวนอกที่สวยงามเป็นส่วนมาก
และ มองด้วยตมหา รากะ มองด้วยความใคร่ ที่ซ่อนตัวอยู่ใน
จิตใจ เพื่อเติมพลังใจพลังชีวิตให้แก่ตนเอง เพื่อให้ชีวิตคงอยู่ได้
อย่างสุขกายสบายใจ ตามที่ใจต้องการ เท่านั้นเอง

ลองมองให้ลึกๆบ้าง ถ้ามองให้ดีแล้ว ทุกคนจะเห็นความแตกต่างราวฟ้ากับดิน ระหว่างความดีและความชั่ว อย่างชัดเจน เหมือนน้ำแข็ง น้ำหาคาแฟทั้งหลาย ที่เราเอาใส่แก้วไว้ดื่มกิน ถ้าปล่อยทิ้งไว้ ความใสสะอาดตา จะลอยตัวอยู่เบื้องบน กับความขุ่นมัว จะจมอยู่เบื้องล่าง แยกกันให้เห็น เป็นสัจธรรม!

ปกติแล้ว คนเรามี "กรรม" เป็นการกระทำ และถึงวันหนึ่งก็ต้องใช้หนี้กรรม คือหนี้ในการกระทำนั้นๆ โปรดอย่าลืมว่า สัตว์โลกที่เกิดขึ้นมาแล้ว ล้วนมีจิตวิญญาณ มีความรู้สึกด้วยกันทั้งนั้น ที่ต่างก็กลัวความตาย และไม่อยากตาย จะทำอะไรแก่สัตว์ทั้งหลาย ก็ขอให้นึกสงสารเขาบ้างนะ เพราะสัตว์ทั้งหลายไม่ต่างจากเราเลย ในความมีชีวิต เกิด แก่ เจ็บ และตายเช่นเดียวกัน แต่ชีวิตที่เกิดขึ้นมาทนทุกข์ทรมานมากกว่าคนเรามากมาย จึงเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจ และน่าสงสารที่สุด ไม่จำเป็นอย่าไปสร้างกรรมกับเขา เป็นดีที่สุด

สำหรับหนี้กรรม ไม่ใช่หนี้อย่างหนึ่ง ก็ต้องใช้อีกอย่างหนึ่งจนได้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ที่เราเคยคิดหนี้ค้างไว้ ถ้ามีกรรม

หนักมากๆ จนหาอะไรมาชดใช้ไม่ไหว เจ้ากรรมนายเวร เขาจะตามมาทางด้วยความอาฆาต ถึงกับฆ่าเราให้ตายไปเลย! เพื่อชดใช้หนี้กรรม เหมือนกับที่เห็นๆกันอยู่เสมอ ในวิถีชีวิตของคนเราในปัจจุบันนี้ นี่เอง

มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่เจ้ากรรมนายเวรต้องการ คือ บุญกุศล เพื่อนำไปแก้หนี้ให้พ้นกรรม ไปสู่สุคติในภพหน้า ความจริงแล้วไม่มีใครตัดกรรมได้ นอกจากการทำบุญให้ทาน เพื่อให้กรรมเบาบางลงเท่านั้นเอง ถ้าสร้างบุญมากๆจนกรรมตามไม่ทัน ก็เลยดูเหมือนเป็นการตัดกรรมไปได้ ตามที่ใครๆคิด และได้เห็นในชีวิตจริงในวันนี้

ความจริงแล้วไม่ใช่เลย เพราะอย่างไรท่านก็ต้องชดใช้หนี้กรรมแน่ๆ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง แม้กรรมนั้นจะเหลือน้อยแค่ไหนก็ตาม เพียงแต่ว่าวันนี้ กรรมนั้น ยังมาไม่ถึงเท่านั้นเอง

การตัดกรรมทำไม่ได้อย่างแน่นอน แต่ถ้าจะดับกรรมทำได้ เมื่อท่านสามารถทำจิตให้เกิดสมาธิได้ ซึ่งก็คงไม่ง่ายที่ใครๆจะทำ

ได้ เช่นกัน! เพราะผู้ที่ทำสมาธิจนสามารถสงบจิตได้ ต้องสร้างสมบุญบารมีมามากพอสมควรแล้ว นั่นเอง แต่ถึงอย่างไร ก็ต้องชดใช้หนี้ กรรม อยู่ดี

ดังนั้น เมื่อยังมีชีวิตอยู่ คนเราควรจะทำบุญให้ทาน ไม่ควรตระหนี่ ให้มากนัก เพราะไม่มีประโยชน์อะไรเลยสำหรับสิ่งของนอกกายเรา อันมีอยู่เหลือเฟือ ที่เราพากันสะสมเอาไว้หลังจากเหลือกินเหลือใช้ ที่มีอยู่นอกเหนือไปจากปัจจัยสี่ที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต เพราะของนอกนั้นล้วนเป็นสมบัติของโลกเขาทั้งสิ้น เราตายแล้ว เอาไปด้วยไม่ได้เลย ก็ไม่ควรจะหวงให้มันมากนัก ทำบุญทำทานกันเสียบ้าง เพื่อจะได้ไถ่บาปกรรมที่เคยทำเคยสร้างไว้ ก็คงไม่ต่างจากฉันที่เคยคิดจะยิงบางคนทิ้ง ในช่วงเวลาที่ทำงานใหม่ๆ ที่จิตใจยังไม่ได้ถูกขัดเกลา ด้วยความหลงที่เกิดจากโมหะ และโทสะที่สุดจะอดกลั้นได้ เมื่อถูกระทอบ่อยๆ เพราะคนเราจะมีจิตจำกัอยู่ในระดับหนึ่งเท่านั้น ที่จะอดกลั้นได้ พอพอทราบเรื่อง(เพราะไปขอยืมปืนจากพ่อ) เลยถูกสั่งสอนเสียยกใหญ่

อีกทั้งท่านบอกว่า พ่ออุตส่าห์พ่าย่ายครอบครัวหนีมาจากแดนโจร (อ.ไชยบาดาล จ.ลพบุรี) เพื่อให้ห่างไกลจากการฆ่าฟัน เจ้ายังจะ หวนกลับไปอีกหรือ ขณะเดียวกันก็ตอบคำถามพ่อไม่ได้ด้วยว่า เมื่ออิงเขาทิ้งแล้ว จะได้ประโยชน์อะไร พ่อได้คิด คิดได้ ก็เลยไม่มี โอกาสสร้างกรรม

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ก็ยังต้องใช้หนีกรรมจากการคิดในครั้งนี เพราะมีบางคนโมโหโทโสฉัน ที่ไปขัดใจเขา เลยเอาปืนมาจะยิง อยู่แล้ว คนอยู่ในเหตุการณ์บอกให้ฉันรีบหนี แต่ฉันก็ไม่ได้หนีไป ไหน ในที่สุดเขาก็ไม่กล้ายิง บางคนชักปืนใส่จะยิงฉัน เพียงการ แพ้ชนะที่โต๊ะสนุกเกอร์ ที่ลงทุนกันเพียงบาทเดียวเท่านั้น พอฉัน เดินเข้าหาด้วยความไม่กลัว ทำให้เขาตกใจรีบเก็บปืนเข้ากระเป๋าทันที (เขาคงคิดว่าฉันก็มีปืนเช่นกัน จึงกล้าเดินเข้าหาเขาอย่างไม่ ยำเกรง) แต่พอถึงตอนที่ฉันได้โอกาส เป็นนายปกครองคนบ้าง เพียงแค่ระดับหัวหน้าแผนกแค่นั้นเอง ยังมีบางคนโกรธ ที่ฉันไป ขัดใจเขา เลยไปหาปืนจะมายิงฉันทิ้งบ้าง (ที่คนช่วยหาซื้อปืน มา

บอกนั่นเองให้ทราบในภายหลัง)แต่คงเป็นเพราะฉันไม่เคยมีกรรม
กับใครมาก่อนในเรื่องแบบนี้ เขาก็เลยหาปิ่นไม่ได้ เพราะคนที่จะ
ขายปิ่นให้คงมีคุณธรรมพอสมควร เมื่อเขารู้ว่าจะไม่เอาปิ่นใคร เลย
บอกราคาแพงกว่าที่ผู้ซื้อจะมีเงินซื้อได้ ฉันก็เลยโชคดีที่ไม่มี
โอกาสฆ่าคน เช่นกัน

ท่านจะเชื่อหรือไม่ว่า คนแรกเกิดอุบัติเหตุในตอนกลางคืน
ขับรถมอเตอร์ไซด์ไปปิ่นกองหินในทางที่กำลังก่อสร้าง(ถนนสาย
ขอนแก่น-ชุมแพ ที่ถนนทางแยกไปภูเวียง) ถึงกับตายไปเลย
(อาจจะคอหัก หรือหัวฟาดพื้น) อีกสองคนหลัง แพ้ภัยตัวเอง(แพ้
กรรม) ลาออกจากงาน หายจากวงจรชีวิตของฉันไปเลย และทราบ
ว่า ล้วนตระกล่าวลำบากไปตามกรรม (แต่ก็อย่าแปลกใจอะไรเลย
กับเหตุการณ์ที่กล่าวถึงแล้ว ว่าทำไมฉันจึงไม่กลัวอะไร เพราะ
ตอนเด็กๆ เล่นปืนพกแบบจุดแก้ปากัน เพื่อนเหลืงมาใส่ฉันเต็มๆ
แต่ลูกปืนที่ทำกันเองจากตะกั่วอัดด้วยดินปืน ก่อนที่จะยิง เบน
ออกซ้ายขวา เสือกฤษเสงย้อมครามขาดเป็นรู 3-4 รู ข้างตัวทั้งซ้าย
และขวา พอพ่อรู้เรื่องพ่อตกใจมาก บอกไม่ให้ฉันไปเล่นแบบนี้

อีกต่อไป เพราะถ้าถูกปืนเข้าไปฝังในตัวจริงๆ ก็คงตายไปแล้ว
 เนื่องจากเป็นบ้านอยู่ชายป่าคงพญาเย็นที่ห่างไกลหมอมามากๆ ยังไม่
 มีสะพานที่จะข้ามแม่น้ำป่าสัก รอยนคังจึงยังเข้าไปไม่ถึงด้วยซ้ำไป
 แต่คงเป็นเพราะ “ครองปัญญาบารมี 30 ทศ”** ที่เป็น”ธรรม”ของ
 พ่อเอง เป้าปัดป้องกันตัวในสมัยที่อยู่ อ. ไชยบาดาล จ. ลพบุรี
 ที่ฉันอยู่ด้วย ไปไหนมาไหนด้วย ทำให้แคล้วคลาดจากการที่พ่อ
 ถูกลอบยิงเป็นสิบๆ ครั้ง คงเป็นเพราะภาณานันคุ้มครองฉันได้ด้วย
 ฉันก็เลยไม่เคยกลัวใคร หรือไม่กลัวอะไรเลยในชีวิต คิดเพียงว่า
 อะไรที่มันจะเกิดมันเกิดเพราะกรรมเก่าของตนเอง ที่เคยทำไว้ทั้ง
 ชาตินี้และชาติก่อนเก่า จะหนีไปไหนก็คงหนีไม่พ้น กรรม ไปได้
 เพราะเคยคิดจะหนีกรรม ก่อนรถชนกันมาแล้ว ทั้งๆที่รู้ล่วงหน้า
 ก่อนเป็นเดือนๆ และ จิตเขามอบอกในฝันในคืนก่อนที่รถจะชน
 กันเพียงวันเดียวอีกครั้ง ก็ยังหนีไม่พ้นอยู่ดี เพราะ กรรม บังคับให้
 เดินทางไปทำงาน เพื่อให้รถชนกันที่คลองเต้ จ. ตรัง อยู่ดี)

ครองปัญญาบารมี 30 ทศ** เป็นบทสวดมนต์สรรเสริญ
และอัญเชิญขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้มาปกปักรักษา อันได้แก่บทที่เริ่มต้นจาก ทานะปารมี สัมปัน
โน...สีละปารมี สัมปันโน...เนกขัมมะปารมี สัมปันโน...ปัญญา
ปารมี สัมปันโน...วิริยะปารมี สัมปันโน...ขันติปารมี สัมปันโน...
สัจจะปารมี สัมปันโน...อริยฐานะปารมี สัมปันโน...เมตตาปารมี
สัมปันโน...อุpekขาปารมี สัมปันโน...ทสสะปารมี สัมปันโน...อิ
ติปิโสภะคะวะ ๑ ย่าเฝ้าก็รู้ว่า พระพุทธเจ้ามีบุญสมพานต์ จึงตั้ง
บารมี 30 ทศ

(โดยหัวใจของพระคาถา มี ดังนี้)

ตะถา ฐะนะ ตั้งไว้เบื้องหน้าและหลัง ก็มี 9 ชั้น

ชะสาชะ ชะยะ ตั้งไว้เบื้องซ้าย ก็ได้ 9 ชั้น

กะถา ฐะ ทะนะ ตั้งไว้เบื้องขวา

ยะระวะ สะหา ระอัง ๑ ตั้งไว้ปลายตีน ก็ได้ 9 ชั้นแสนวา

ลูกปี่นมา เสมอฝนแสนห่าก็เข้ามาบได้แล๑

พุทธะคุณนัง ธรรมะคุณนัง สังฆะคุณนัง พุทธะอินตา ธรรมะอินตา สังฆะอินตา อัมพะระอินทริย์ อัมโสะ อัมพะระวัตตะ ยังแต่พระนางธรณีอยู่เหนือผิวน้ำ ผู้อยู่ล้าแผ่นดิน ขอคุณพระบิดามารดา ปกเกล้า จำหัว ก็ข้าเทอญฯ สาธุ สาธุ

ที่พ่อสวดภาวนาเป็นภาษาอีสานพื้นบ้านทั้งหมด (แต่คาถาที่มอบให้นี้ เป็นเพียงบทย่อที่เป็นหัวใจที่สำคัญๆ เท่านั้น) เพื่อสวดเป่าปิดอัดป้องกันตนเองไว้ด้วยกำแพง 9 ชั้น ที่ลูกปิ่นจะเข้ามาเสมอฝนแสนห่า ก็เข้ามาบ่ได้แลฯ (แปลใจจึ่งพอพิมพ์ หัวใจของพระคาถา ปราภพระคาถาบทแรก ตัวหนังสือ ดัดขึ้นเป็นตัวหนาเองโดยอัตโนวัติ)

และโปรดรับทราบว่... พระคาถานี้จะศักดิ์สิทธิ์ได้ ในกิจที่เป็นกุศล เท่านั้น ถ้าท่านตั้งจิตให้มั่น เป็นสมาธิได้ มีความศรัทธา

เชื่อมั่น แล้วไซ้ จิตท่านจึงจะมีพลังมหาศาล คนรอบข้างจะรู้สึกเกรงกลัวในบุญญาบารมี ไม่มีใครล่วงเกินได้!

แต่จะอย่างไรก็ตาม อย่าได้ประมาทโดยเด็ดขาด เพราะไม่มีใครหนีพ้นบาปกรรมที่เคยทำไว้ในชาตินี้ หรือชาติก่อนเก่าไปได้ อย่างแน่นอน นอกจากจะไถ่บาปด้วยการสร้างบุญกุศล มีความเมตตาปราณีให้แก่สัตว์โลกด้วยกันเท่านั้น ที่พอจะผ่อนหนักให้เป็นเบาได้บ้าง มีแต่บุญกุศลเท่านั้น ที่จะช่วยผ่อนคลายความทุกข์ยากลำบากของชีวิตคนเราได้ และ ผู้ที่จะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของตนเองได้ จะเป็นผู้อยู่ในวิถีของ “อนุตระธรรม”^{**} ที่เห็นแจ้งใน “โลกุตระปัญญา”^{**} ด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของตนเองเท่านั้น จึงจะมีโอกาส พ้นบ่วงกรรม!

ท่านจึงกล่าวไว้ว่า เมื่อปราศจาก “ศีล”^{**} คนก็ไม่มีอะไรเหนือกว่าสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ “ศีล” จึงทำให้มนุษย์เป็น “สัตว์ผู้ประเสริฐ” กว่าสัตว์ใดใดทั้งมวล เป็นสัตว์โลกที่สูงค่า มีจินตนาการ และมีความเฉลียวฉลาด ด้วยกันทุกคน

“อนุธรรม**

คือวิถีแห่งธรรมที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้น

“โลกุตรปัญญา**

คือ เห็นแจ้ง โลกย์ (ความรู้ในกองสังขาร) ด้วยปัญญาบารมี

“ศีล**

คือสิ่งที่ใช้ชำระจิตใจ ให้สูงส่ง ดั่งม เป็นพื้นฐานที่จะนำบุคคลไปสู่ความหลุดพ้นของใจ ที่จะไม่กลับมาทำเริบอีก

แต่เนื่องด้วย ผู้คนในปัจจุบัน ไม่ค่อยมีศีล มีธรรม ประจำใจ ไม่ค่อยมีความละเอียดแก่ใจกัน และ ไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรมกัน เสียส่วนมาก เลยดำเนินชีวิตไม่ต่างจากสัตว์โลกทั่วไปมากนัก จึงทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมามากมาย ก็ด้วยเหตุผล ดังกล่าวแล้ว นี้เอง (ถามว่า ทุกคนรู้ดีรู้ชั่วไหม? คำตอบก็คือ รู้ แต่ เรายังทำผิดกันอยู่เสมอ มันเป็นเช่นนี้มานานแล้วจริงๆ) ก็คงเป็น เรื่องธรรมดาของโลก เพราะอย่างไร โลกเรา คนเรา ก็มีดีมีชั่วคละ

เคล้ากันไป แต่เมื่อมี “ความพอดี” เกิดขึ้นเมื่อใด โลกก็จะอยู่ได้เท่านั้นเอง

โลกสวรรค์ โลกมนุษย์ หรือโลกนรกอเวจี จึงอยู่ในโลกปัจจุบัน อยู่ในชีวิตของเราขณะนี้เอง ก็อยู่ในปัจจุบันชาตินี้ด้วย ดังที่ ท่านพุทธทาส เคยกล่าวถึงอยู่เสมอ นั่นเอง “ศีล” จึงทำให้มนุษย์เป็น “สัตว์ผู้ประเสริฐ” กว่าสัตว์ใดใดทั้งมวล เป็นสัตว์โลกที่สูงค่า มีจินตนาการ และมีความเฉลียวฉลาด ด้วยกันทุกคนตามที่กล่าวมาแล้ว

ก็ต้องขอให้ท่านทั้งหลายอย่าลืม **บรมวาสธรรม** คือธรรมของผู้ครองเรือน ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสสั่งสอนไว้ให้ สำหรับชาวโลกทั้งหลายให้นำไปปฏิบัติ ให้มีความรัก ความเมตตาซึ่งกันและกัน ถ้าเราทำได้ และช่วยกันทำให้ได้อย่างดีแล้ว ก็จะทำให้สังคมของชาวโลก อยู่ด้วยกันได้ ด้วยความสงบสุข ชั่วนิรันดร์กาล

“เรื่องของกรรมและกาลเวลา” นี้ ฉันเขียนไว้ตอนที่เจ็บป่วยอย่างหนัก เมื่อปลายปี 2539 ที่ต้องร่วติดต่อกันวันละ 4-5 ครั้ง แต่ไม่ทราบสาเหตุ เกือบจะกลับไปสู่ดิน คือกลับไปสู่ความตายอยู่แล้ว หมอต้องทิ้งเพราะไม่รู้ว่า อาการป่วยมีสาเหตุมาจากอะไรที่แท้จริง จะว่าเป็นโรคมะเร็งก็หาไม่เจอ หรือเป็นเอดส์ก็ไม่ใช่ เพราะตรวจเลือดก็เป็นปกติ เลยให้มารักษาตามอาการด้วยตัวเองที่บ้าน แต่พอแก้ไขปัญหাজ็บป่วยได้เท่านั้นเอง ก็เลยถูกปลดออกจากราชการที่ ในการทำงาน

ก็เลยเกิดความสงสัยว่า ทำไมชีวิตคนเราจึงเป็นเช่นนี้ ถ้าไม่ถูกปลดจากราชการแล้วจะป่วยไม่หายหรือ? เพราะ ตอนป่วยนั้นเจ็บปวดเต็มที่แทบทนไม่ไหวแล้ว ต้องแยกจิตใจออกจากความเจ็บปวด ไปไว้คนละส่วนกับกาย เพื่อให้หายเจ็บปวดได้บ้าง ทำให้จิตหยุดและนิ่งตามที่ได้ฝึกมาดีแล้ว จนทำให้ฝันเห็นมิติแห่งอนาคต เป็นตัวเลขที่น่าจะเป็นเลขท้ายรางวัลที่ 1 ที่ถูกน้องซื้อ 863 แล้วมาถามว่าจะถูกไหม เพราะเขาฝันเห็นฉัน ในรูปอายุ

จีปะขาวไปบอกเขาในคืนเดียวกัน บอกว่าเลขจะออกตัวนี้ เมื่อฉันให้ พระคาถาชินบัญชร เขาไป เมื่อตอนเย็นวานนี้เอง เพื่อนำไปสวดมนต์ก่อนนอนให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เพราะเขาบอกไม่สบายใจมาหลายวันแล้ว เพื่อเขาจะได้คลายทุกข์ใจได้บ้าง

เมื่อเขาถามเรื่องความฝัน ก็ได้บอกไปแล้วล่ะว่า ถูก (แต่ไม่ได้บอกว่าถูกโด้ด หรือเต็ง)

เพราะตามที่ฉันฝันในคืนที่ผ่านมาเช่นกัน รู้ว่าเลขท้าย 3 ตัวหลังของรางวัลที่ 1 จะออกตรงกันข้ามกับที่เขาซื้อ คือ 368 เพราะฝันว่าขับรถส่วนตัวเลขทะเบียน 6486 ถอยหลังออกจากบ้านไปตลอดทาง จนไปจอดหน้าตึกที่ทำงาน เลขท้ายรางวัลที่ 1 จะต้องออก 68 อย่างแน่นอน คือตัวกลับกับเลขทะเบียนรถ แต่วันนั้นเป็นวันจันทร์ หลักร้อยต้องเป็น 3 ไม่ใช่ 4 ตามทะเบียนรถ ยิ่งได้ทราบมา บอก"คุณหล่อ"เขาไปในฝัน 863 ตามที่เขาฝันด้วย ยิ่งแน่ใจว่า เลขต้องออกตัวกลับนั้นทั้งหมด แต่ตัดสินใจไม่ซื้อ

ฉันอธิษฐานจิต เพียงขอแลกเอาไว้กับชีวิต แค่นั้นเอง ถ้าซื้อไปทั่วตามจังหวัดต่างๆที่เคยฝากเพื่อนซื้อซัก 4-5 พันบาท คงได้เงินเป็นล้านๆ แต่ขอแลกเอาชีวิตไว้ก่อนด้วยการไม่ซื้อเลย แต่คิดอีกที เอาให้แน่ใจ เลยเขียนฝากไปให้คนข้างกายซื้อ 86 (เพื่อไม่ให้มันถูก) พอเลขออก เธอโทรมาบอกว่า คุณคิดยังไงซื้อเลขตัวเดียวไม่กลับ ก็เลยกลับให้ ได้เงิน ห้าพันบาทนะ...ฉันรู้สึกเฉยๆ เพราะฉันไม่ได้ซื้อถูกอยู่แล้ว!

และแล้ว...ทุกอย่างก็เป็นที่สิ้นสุดจริงๆ คุณหล่อง ยุ่งเรื่องงานที่เจ้านายใช้สอย ก็เลย ลืมซื้อไปเลยเช่นกัน บ่ายวันนั้น เขาตาลีตาเหล่อกมาถามฉันว่า หัวหน้าถูกกี่แสน ฉันยิ้มๆบอกไม่ถูก เพราะวันนั้น วันจันทร์ที่ 16 กันยายน 2539 เลขท้ายรางวัลที่หนึ่ง 3 ตัวหลัง ออก 368 จริงๆ และ ฉันก็ขอชีวิตไว้ได้จริง!

จึงเชื่ออย่างสนิทใจว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเอง เกิดจากผลบุญที่ได้ทำมาแล้ว ด้วยการนั่งภาวนา วิปัสสนากัมมัฏฐาน ทำจิตให้สงบลงได้ ในระดับหนึ่ง(ด้วยความไม่ย่อได้ เพราะท้อ

ใจที่ฝึกมานานแล้วไม่ได้อะไรเลย พอคิดไม่ยากได้เท่านั้น จิต ก็สงบไปเลย ไม่ฟุ้งซ่านไปไหนอีกแล้ว ฉันจึงนั่งสมาธิด้วยจิตที่ว่างเปล่า ลอยตัวอยู่เช่นนั้นจนรุ่งสาง เหมือนไม่มีตัวตน เมื่อออกจากสมาธิในตอนเช้าแล้ว รู้สึกสดชื่น เป็นสุขกายและเบิกบานในหัวใจ เป็นอย่างยิ่ง เย็นกายสบายใจ แบบที่ไม่เคยพบมาก่อน) ตั้งแต่ปลายปี 2527 มาแล้ว นั่นเอง! และผลจากตรงนี้ก็คือ การได้สมาธิ คือได้ความสุข ความสงบสบาย และ มีความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งที่มนุษย์อย่างเราสามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง และ คิดว่าไม่เหลือวิสัยที่ทุกคนจะปฏิบัติได้โดยง่าย! อีกด้วย ถ้าท่านรู้จักวิธีปฏิบัติที่ตรงกับจริตของท่านเอง

มีเรื่องจริงบางเรื่องที่อดเล่าให้ฟังไม่ได้เกี่ยวกับ พลังจิต จากการได้สมาธิ คือเย็นวันหนึ่งไปส่ง ท่านผู้ว่าการฯ กฟผ ที่สนามบิน อากาศแปรปรวนด้วยลมและฝน ฉันจึงอธิษฐานจิตขอให้ฝนหยุดตกเพื่อให้ ผวก. กฟผ นั่งเครื่องบินจากอุบล เข้ากรุงเทพฯ โดยสวัสดิภาพ ซึ่งฝนและพายุก็หยุดจริงๆ เหมือนเช่นที่ฉันนั่งเครื่อง

จากคอนเมืองไปอุบลฯในเย็นวันหนึ่ง นักบินประกาศว่า อีก 15 นาที จะถึงสนามบินอุบลฯ (ตอนนั้นเครื่องคงบินอยู่ราวๆเหนือ น่านฟ้า จ.ศรีสะเกษ) ถ้าเครื่องลงไม่ได้ก็จะบินกลับคอนเมือง เพราะมีฝนและพายุ ที่สนามบินอุบลฯ จนหอบบังคับการบินไม่ อนุญาตให้เครื่องลง ฉันนั่งนิ่งริมหน้าต่างด้านขวา มองเมฆ และ ท้องฟ้ามืดหม่นด้วยละอองฝนที่โปรยปราย จินตนาการไปเรื่อยๆ เห็นวิมานแห่งสวรรค์และเหล่าเทวาล่องลอยอยู่ในม่านเมฆ มอง ลงข้างล่างเห็นแม่น้ำมูลอยู่ในความมืดสลัวเลือนลาง คิดว่าถ้าต้อง กลับกรุงเทพฯ วันพรุ่งนี้ ลูกน้องคงคอยเก้อ คงไม่ได้ประชุมกองที่ สถานีไฟฟ้าแรงสูง สกลนคร ตามกำหนดแน่เลย ก็เลยตั้ง จิต อธิษฐานขอทวยเทพเทวาฟ้าดินให้หยุดลมและฝน เหมือนที่เคย ขอมมาแล้ว เมื่อถึงคราวจำเป็น พลาทูดออกมาว่า ฝนจะหยุดตก ลมจะเลิกพัด เครื่องจะลงได้แล้ว จนคนนั่งข้างๆที่อยู่ด้านซ้าย มอง หน้าฉันด้วยความแปลกใจ จากนั้นนักบินก็ประกาศว่า จะลงได้ แล้ว เมื่อเครื่องบินลงเรียบร้อย เห็นคุณพูลพันธ์ฯ ลูกน้องฉัน ยืน

คอยฉันอยู่ในขณะที่รุ่นพี่คนหนึ่ง ที่จะกลับกรุงเทพฯ (พี่จรรยา รั้งสรรค์ เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์เขื่อนปากมูล) เดินมาหาฉันด้วยความดีใจ พลางบอกว่า ผมได้กลับเพราะคุณจริงๆ คุณพลุพันธ์บอกว่า หัวน้ำกองผมอยู่บนเครื่อง ไม่ต้องห่วง เดี่ยวก็ลงได้จริงๆ จนผมไม่อยากจะเชื่อเลย อยู่เฉยๆลมก็หยุด !

แต่สำหรับคุณพลุพันธ์ฯ เขาคงไม่ตื่นเต้นอะไร เพราะเขาเคยอยู่ในเหตุการณ์แบบนี้กับฉันมาก่อนแล้ว ซึ่งตอนนั้นมีคุณหล่องเป็นคนขับรถไปทำงานด้วยกัน ที่พังโคน ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาที่คุณพลุพันธ์เข้างานใหม่ๆ พอเสร็จงานในตอนเย็น เดินทางต่อเข้า จ. สกลนคร เพื่อจะไปเสนอความก้าวหน้าและปัญหาของงาน ในการประชุมฝ่ายในวันพรุ่งนี้ต่อไปอีกด้วย ตลอดทางเจอพายุฝนรุนแรงมาก มองเห็นถนนข้างหน้าไม่เกิน 10-15 เมตรแน่ๆ ทั้งลมแรงจนต้นไม้ข้างทางถนนหักโค่น ทั้งฟ้าแลบฟ้าร้องจนน่ากลัว จะถอยกลับก็คงเหมือนเดิม เพราะออกมาไกลแล้ว จนกระทั่ง อีกประมาณ 15 กิโลเมตร ก่อนจะถึงสกลนคร ก็จะ 3 ทุ่มอยู่แล้ว

เพราะรถวิ่งเหมือนคลานมา ฉันกลัวจะหาข่าวกินยากถ้าฝนไม่หยุดตก ก็เลยตั้งจิตอธิษฐาน ราพิงในใจว่า *ถ้าแผ่นดินนี้ข้าฯเคยครองมาก่อนจริง (ที่เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรโคตรบูรณ) ก็ขอเทพดาฟ้าดิน โปรดช่วยหยุดลมและฝนให้ด้วยเทอญฯ* ฉันกลืนลมหายใจอึดใจหนึ่ง แล้วบอกเขาทั้งสองว่า เดี่ยวฝนก็จะหยุดตกหรือ...และทันใดนั้น รถก็วิ่งออกจากลมและฝนทันที ข้างหน้าถนนเงียบสงบ ไม่มีลม และฝน แม้แต่เม็ดเดียว ฉันมองไปข้างหน้าท้องฟ้าปลอดโปร่งเงียบสงบด้วยแสงจันทร์ พอหันไปมองด้านหลัง ลมและฝนหยุดอยู่แค่นั้นเอง

นอกจากนี้ยังมีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเหมือนฉันมีตาทิพย์ ในคราวเปิดเขื่อนปากมูล เพื่อเดินเครื่องจ่ายไฟฟ้า ฉันไปทำงานกับลูกน้องที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงอุบลฯ 2 ที่สายส่งไฟฟ้าจากเขื่อนปากมูลผ่าน พองานใกล้จะเสร็จในตอนบ่าย ลูกน้องหายหน้าไปทีละคนสองคน จนฉันต้องเก็บเครื่องมือซ่อมเอง และฉันรู้ว่าพวกเขาหายไปไหน จึงได้ตามไปดู และคิดว่าจะกำหราบเสียให้เข็ดหลาบ

ฉันก็เลยได้เล่นไฮโล โดยตัวเองเสียเลย ลูกน้องต้องผลัดเปลี่ยนกันจับคู่เป็นเจ้า 2-3 ครั้ง (เนื่องจากมีเค้าที่หน้าตักน้อย) ซึ่งฉันก็แพงถูกทุกครั้ง เป็น เพราะ จิตแท้ ที่ฝึกมาดีแล้วบอกฉันว่าให้แทง 5 ตำ หรือเอี้ยวตำ(ได้หลายต่อด้วย) ไฮโลมันจะตายอยู่ตรงนี้ เงินของทุกคนเลยมาอยู่ในกระเป๋าของฉันจนหมด ตอนเย็นทุกคนต้องเดินตามฉันด้อยๆ เพราะเงินหมดไม่มีเงินซื้อข้าวกิน ซึ่งก็ไม่ได้ต่างไปจากเหตุการณ์ในวันเปิด สถานีไฟฟ้าแรงสูงบึงกาฬ วันนั้นเลย(วันที่ 16 สิงหาคม 2530 เลขท้ายรางวัลที่หนึ่งออก 262 แต่ฉันแทง 362 และเลขท้ายสองตัว 62 ด้วย) ที่ฉันถูกเพียงเลขท้ายสองตัว 62 ได้เงินไปค้ำเหล่าคนเดียว เพราะตอนเย็นพรรคพวกจากกทม. ที่ไปร่วมงานด้วยเป็นเจ้ามือ เขย่าไฮโล ลูกน้องฉันเลยไม่หว่างอะไร แม้แต่ฉันจะเลี้ยงข้าวปลาอาหารและเหล้าฟรี เขาก็ไม่สนใจ สุดท้ายก็เลยหมดกันเป็นพันๆ เมื่อฉันกลับมาตามให้เลิก (เพราะเงินก็หมดกันอยู่แล้ว) ก่อนจะชวนไปกินเหล้าต่อ ฉันเลยแทง และชักทุกคนที่ลงเงินแบบเดาสุ่ม ได้เงินคืนกันถ้วนหน้า

(เพราะฉันแทบให้เฉยๆ ไม่คิดอยากได้เงินใครเลย) แล้วค่อยเลิกกัน แต่ท่านก็ต้องเชื่ออีกเช่นกันว่า เขาทั้งหลายไม่ยอมเจ็บหลายเลย (ทั้งๆที่เจ้านายเบื่องสูงตำหนิฉันเรื่องนี้บ่อยๆ แต่ฉันก็ห้ามพวกเขาไม่ได้) เพราะ การพนัน เป็นสมบัติของมนุษยชาติ นั่นเอง

และฟังทราบว่า ร่างกายยิ่งเคลื่อนไหว ยิ่งแข็งแรง เราจึงจำเป็นต้องออกกำลังกาย เพื่อไม่ต้องไปซื้อยากิน แต่ จิตกับใจ ยิ่งนิ่งสงบ ยิ่งมีพลัง และด้วย “จิตตานุภาพ” นั่นเอง ที่ทำให้หน้าตาฉันสดชื่นผ่องใสอยู่ตลอดเวลา ทำให้ใครๆที่ไม่รู้จัก จะดูเราเหมือนอายุน้อยกว่าความจริงไม่ต่ำกว่า 5-10 ปี อย่างไม่น่าเชื่อ!

พอกลับมาพิจารณาดู เหตุการณ์ต่างๆที่ผ่านมาในชีวิต เมื่อครบรอบ 12 ปี จะเกิดเหตุซ้ำแบบเดิมๆเสมอ เลยทำให้ฉันรู้อนาคตของตัวเองได้โดยอัตโนมัติ ดังนั้นเมื่อวันเวลามาถึงฉันจึงจำเป็นต้องระวัง ใจ สติ เตือนตนอยู่เสมอ แต่ถึงกระนั้นก็พลั้งเผลอจนได้ มันคงเป็นเรื่องของกรรมและกาลเวลานั่นเองที่เกี่ยวข้องกัน ที่ทำให้เวลาลงตัวกับเหตุการณ์ที่ซ้ำรอยเดิมเหมือน

พรหมลิขิตชีวิตไว้แล้ว ทำให้คนเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปจาก “กรรม” ได้

เมื่อปี 2524 ได้ไปตรวจรับอุปกรณ์สื่อสาร (*Close numbering system*) ไปทำงานที่เมืองโยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น เดือนกว่าๆ เลยได้ท่องเที่ยวไปทุกแห่งทั้งโตเกียว เกียวโต โอสุโอะ ซาก้า โกเบ อาจจะเป็นคนแรกที่ได้ร้องเพลง แบบ“คาราโอเกะ” กับชาวญี่ปุ่น ก็เป็นได้ เพราะมีวันหนึ่งวิศวกรของบริษัท OEC อดหลับอดนอนแก้ไขปัญหของเครื่องไม่ได้อยู่ 2 วัน 2 คืน รุนนึ่ง ที่ไปทำงานด้วยกันถามว่า...พี่มันเสียเพราะอะไร? และเท่าที่ฉัน สังเกตดูแล้วเห็นว่าตัวรีเลย์ทำงานผิดปกติ ก็เลยได้บอกทุกคนว่า เขาต่อไดโอด(*diode*)กลับหัวไปตัวหนึ่ง ก็เลยต่อสายในวงจรผิด ตามกันไปด้วย คุณมาซูดะ อินาอิชิ(*วิศวกรของ บ.OEC*) ใช้เวลาไม่ถึง 15 นาที ก็แก้ไขได้เรียบร้อย ตอนเย็นเขาเลยพาไปเลี้ยงเสีย ยกใหญ่ ไปดื่มที่ Topless girl bar (*สาวๆญี่ปุ่นเปลือยอกเดิน เสิร์ฟอาหาร-สวยจริงๆ*) แล้วไปต่อที่อื่นๆอีกด้วย นอกจากนี้วัน

ต่อมา ยังพาพวกเราไปกินอาหารไทยแพงๆ ต้มยำปลาช่อน (ที่เพื่อนซึ่งเดินทางตามไปดูงาน(PLC)ที่หลัง เห็นมัสตาดสีเหลืองๆ ที่วางอยู่ขอบถ้วย นึกว่าไข่ปลาช่อน เลยหลงกินเข้าไปทั้งหมดจน น้ำตาไหลพราก แต่ไม่มีใครกล้าหัวเราะ ฉันรู้สึกสงสารเขาจังเลย เพราะมัสตาดกินเพียงเล็กน้อยก็ฉุนขึ้นจมูก ในแบบที่บอกไม่ถูก (เหมือนกัน)ได้อาหารที่ถูกปาก แทน เหมปุระ ที่กินอยู่ทุกวันจน ร้อนใน (ปากเจ็บปากพองไปหมด) แถมวันหลังต่อมาเขาชวนให้ ฉันอยู่ทำงานด้วย จะได้เงินเดือน 1 แสนบาท แต่ฉันไม่ตกลง เพราะตอนนั้นฉันก็ได้เงินเดือนๆละ 1 หมื่นบาท ที่เมืองไทยอยู่ แล้ว คิดดูแล้วค่าครองชีพก็พอๆกันกับเงินที่จะได้รับ แถมสุขภาพ ของตนเองก็ไม่ค่อยดีอีกด้วย (จริงๆแล้วก็ไม่ดีเลย ไปได้อาติศย์ เดียวไปดื่ม-กิน(ปลาดิบ) ที่บ้านคุณชิโมฮารา ท้องร่วงจนต้องเข้า โรงพยาบาล เกือบตายไปแล้ว) เลยไม่เอาดีกว่า กลับเมืองไทย ดีกว่า

ท่านรู้ไหมว่าทำไมเขาจึงแก้ไขปัญหากันไม่ได้ ไม่ใช่เขาไม่ฉลาดนะ! แต่ฉันคิดว่าเขาคิดไม่ถึงว่า ช่างเทคนิค (คนของเขา) จะทำงานผิดพลาด เลยมองข้ามปัญหาไปเท่านั้นเอง

และ อีก 12 ปีถัดมา (ปี 2536) ได้ไปดูงานที่ยุโรป ที่ประเทศสโลเวเนีย ที่ๆที่นายทั้งหลายก็ไม่ค่อยชอบเจ้าหน้าที่เราเท่าไร ซึ่งนายในพื้นที่เสนอชื่อคนอื่นไป แต่ฉันต้องได้ไป เพราะนายที่ใกล้ชิด(ในสายงาน)ตั้งใจให้ฉันไป เพื่อกลับมาทำงานให้องค์กรอยู่แล้ว และพอกลับมาไม่นาน นายที่ตั้งใจส่งไปเพื่อให้กลับมาทำงานให้กับองค์กร ก็ลาออกจากงานไปทำงานที่อื่นที่ดีกว่า(แถมชวนฉันไปทำงานด้วยและบอกฉันว่า คนแบบฉันไม่มีโอกาสรุ่งในองค์กรแห่งนี้แน่ๆ ถ้าไม่คิดเรื่องสุขภาพของตนเอง ฉันคงไปไกลแล้ว) แปลกจังนายลาออกเหมือนกันทั้งสองครั้ง เลยคิดว่า อีก 12 ปีข้างหน้า ก่อนปลดเกษียณ จะมีนายคนไหน พาไปเที่ยวไปดูงานเมืองนอกหรือเปล่า ถ้าเป็นแบบนี้ จะมีใครให้ไปหรือ เพราะ

เราชอบทวนกระแส ด้วยนิสัยที่ยอมใครไม่ค่อยจะเป็น ไม่ดีเลย จนเป็นที่กล่าวขานกันว่าชอบเบี้ยวนาย (แม้วันไปเผาศพ-ไฟศาล เพื่อนรัก-ที่เมืองนนทบุรี “นาย” (ระดับรองผู้ว่าการฯ) ที่มาเป็น ประธานยังบ่นให้เพื่อน-สกลธรฯ ได้ยินเลย) ทั้งๆที่เราไม่เคยเบี้ยว ใครเลย เพียงแต่เคยบอกนายบางคนว่าให้กลับไปเรียน ป. 4 ใหม่ น่าจะดี และเคยบอกบางคนว่า บางเรื่องที่พากันทำอยู่นั้น มันไม่ถูกต้องเท่านั้นเอง (แต่อาจจะมีหลายอย่างที่เราทำเกินหน้าเขา ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน) นายเขาเลยโกรธไม่ชอบเราสักเท่าไร

แต่ก็เป็นจริงตามที่เจ้านายท่านนั้นทักท้วงไว้จริง ว่า ฉันจะไม่รุ่งในหน้าที่การงาน แม้วันหนึ่งจะได้เป็นถึงระดับหัวหน้ากองดูแลคนร่วม 100 แล้วก็ตาม อีกทั้งได้รับทราบจากรองผู้ว่าการฯ ท่านหนึ่ง กล่าวไว้ว่า กฎเกณฑ์อะไรจะไปสู่ความสำเร็จในงานส่วนใหญ่ นั้น มาจากการมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติงานทุกระดับ (ซึ่งฉันก็ทำอยู่แล้ว ทำมานานแล้วด้วย) ที่ผู้บริหารต้องนำเสนอถึงเหตุผล ความจำเป็น และรายละเอียดขั้นตอนในการปฏิบัติงาน เปิด

โอกาสให้เสนอความคิดเห็น และนำความเห็นในที่ประชุมมาใช้
งาน ให้โอกาสทุกคนที่อยากจะทำงาน โดยผู้บริหารต้องติดตาม
อย่างใกล้ชิด สอบถามถึงอุปสรรคและปัญหา คอยแก้ไขปัญหาที่
เกิดขึ้น และเป็นผู้ตัดสินใจ (ที่หลายๆครั้ง นั้นต้องสั่งการเอง
ตัดสินใจเอง ในช่วงเวลาหน้าลี้หน้าขวานแบบใจหายใจกว่าทุก
ครั้ง ถ้าผิดพลาดก็มีโอกาสที่บางคนอาจถึงแก่ชีวิต หรืออุปกรณ์
เสียหายหลายสิบล้านบาท) เพราะเป็นความรับผิดชอบในงาน
ทั้งหมดอยู่แล้ว (แต่ก็แปลก ที่นายบางท่านบ่นบอกว่า นั้นควรจะ
อยู่ที่ออฟฟิศเพื่อบริหารงานมากกว่า ที่จะออกไปติดตามงานใน
โครงการฯ หรือว่าเขาอยากให้นั้นล่มสลายในการทำงาน ! ก็ไม่
แน่ใจ)

และ เมื่องานสำเร็จถูกล่วงไปด้วยดีแล้ว จัดเป็นโอกาสพิเศษ
เพื่อเชิญผู้บริหารระดับสูงสุดในสายงาน มาชื่นชมในความสำเร็จ
ของงาน เพื่อขวัญและกำลังใจ ที่จะได้รับการชมเชย ซึ่งจะเป็น
ความภาคภูมิใจหาที่สุคติได้ (ที่ต่อไปลูกน้องจะทำงานให้นายอย่าง

สุดชีวิตจิตใจเลยทีเดียว) แต่ก็ไม่แปลกใจอะไร ที่ฉันเชิญให้นายมาร่วมแสดงความยินดีด้วยแต่ละครั้ง ไม่มีใครมาเลย ! (ไม่ว่าจะเป็นระดับไหน เพราะ ท่านบอกไม่ว่าที่จะมาร่วมงานได้ ก็คิดว่าบางท่านอาจจะว่าง แต่ท่านไม่ค่อยชอบเราก็เลยไม่มา) การสรุปงานเพื่อฉลองความยินดีในความสำเร็จทุกครั้งกับผู้ได้บังคับบัญชา ฉันก็เลยต้องเป็นประธานของงานเอง (คงเป็นเพราะ อาณาจักรโคตรบูรณ์ ที่ฉันเคยครองมาก่อน ณ ที่แห่งนี้ ฉันจึงเป็นนายสูงสุดคนเดียวเท่านั้น (จะเชิญใครอย่างไร ก็ไม่มีใครมา) และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมฉันจึงได้ไปเป็นหัวหน้ากองดูแลแถบถิ่นนั้น เพราะความจริงก็คือ ฉันไปเพื่อใช้หนี้กรรม เท่านั้นเอง)

แต่ก็เกิดเรื่องจริง เหมือนเดิม ที่ไม่น่าเชื่อ! พอวันเวลามาถึง เจ้านายระดับสูงก็พาไปดูงาน ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา จริงๆด้วย โดยมีนายที่ใกล้ชิดในสายงานโดยตรงไปด้วย และพอกลับมาไม่นานนายใกล้ๆตัว ท่านก็ลาออกไปก่อน เหมือนๆเดิม ซึ่งไม่ต่างกันเลยกับสองครั้งแรกที่ผ่านมา อย่างไม่น่าเชื่อ ก็ต้องเชื่อ

เพราะ มันเกิดขึ้นจริงๆเหมือนกันทั้ง 3 ครั้งเลย มันเหมือนกับชีวิตของเราและผู้เกี่ยวข้อง ได้ถูกขีดเส้นไว้หมดแล้ว (ในรอบ 12 ปีของการเกิดของมันเอง)

จึงเหมือนกับเห็นอนาคตของตนเองได้ ในทุกเรื่องราวอีกด้วย มันคงเป็นเรื่องของกรรมกับกาลเวลา ที่เลื่อนไหลไปตามวิญญูของธรรมชาติที่กำหนดมา อย่างลงตัว! เมื่อเห็นอนาคตได้แล้วทำไมเราจะไม่เห็นอดีตได้เช่นกัน! ต้องเห็นได้อย่างแน่นอน! แต่ ที่สำคัญมากกว่า อยู่ที่ เห็นแล้วได้อะไร? และอะไรทำให้เกิดเหตุการณ์ เช่นนี้ได้ มันต้องมาจาก มิติกับกาลเวลา ที่เคยสร้างกรรมไว้ อย่างแน่นอน!

สุดท้ายก็พอสรุปออกมาได้ว่า หลายๆครั้งที่ฝันกระแสสังคมทำให้เราเดือดเนื้อร้อนใจและลำบากตรากตรำทุกครั้งไป ฉะนั้น บางครั้งก็ต้องปล่อยชีวิตของเราไปตามกระแส ให้ล่องลอยไปตามกรรมเก่า กรรมใหม่บ้าง ปลดปล่อยชีวิตไปตามกาลเวลาบ้าง อะไรจะเกิดก็ต้องปล่อยให้มันเกิด! เพื่อชดใช้หนี้ กรรม! เพราะ

มันเป็นเรื่องของกรรม และกาลเวลาที่ไม่ควรจะฝืน เราควรจะใช้
 หนี้กรรมเขาไป จะได้หมดเวรหมดกรรมกันเสียที! พอถึงจุดๆ
 หนึ่ง เมื่อทุกอย่างสงบลงได้แล้ว ทุกอย่างก็ยุติเท่านั้นเอง! และถ้า
 ทุกคนยอมรับความจริง และเข้าใจในความเป็นจริงนี้ได้ ก็จะไม่
 เป็นทุกข์! (แล้วใครบ้างล่ะ ที่จะยอมรับกันได้ง่ายๆ) ลองหัน
 กลับไปมองชีวิตของท่านเอง ก็จะเห็นเองว่าเรื่องของกรรมกับ
 กาลเวลา ได้ถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับทุกชีวิตที่เกิดมา ทำให้เรา
 ต้องเชื่อได้เสมอว่า

เมื่อถึงเวลา เราต้องชดใช้ หนี้กรรม!

(แล้วใครบ้างล่ะที่คิดว่ามีกรรมเก่ากับฉัน ก็อย่าลืมชดใช้หนี้กรรม
 กันด้วย จะได้หมดเวรหมดกรรมกันเสียที ชาติหน้าฟ้าใหม่ต่างคน
 จะได้ต่างไป)



10. เมื่อชีวิตยังอยู่

เราจะมีชีวิตอยู่อย่างไร อย่างมีความสุขสบายในชีวิตได้
ตลอดไป เพราะว่า แม้แต่องค์สุลต่านชาวอาหรับผู้ยิ่งใหญ่ ที่มี

พร้อมสรรพในทางโลกย์ เมื่อหลายร้อยปีที่ผ่านมาแล้วยังเคยบอกไว้ว่า ตลอดชีวิตจนแก่เฒ่า มีความสุขจริงๆ เพียง 14 วันเท่านั้น ที่ได้จับบันทึกไว้ให้ทราบ

สำหรับตัวเราและท่านทั้งหลาย ต่างเกิดมาตัวเปล่าด้วยกันทั้งนั้น พ่อแม่ฉันเองที่ท่านพาอาศัยอยู่ตามบ้านนอกบ้านนา ในเขตพื้นที่ จ. ลพบุรี ตอนแรกๆชีวิตครอบครัวของเรา ก็แทบไม่มีสมบัติพัสถานอะไรเลยจริงๆ (เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะมีสมบัติมากๆเมื่อน้ำยังมีปลาในน่ายังมีข้าว ถ้ายังมีมากเดี๋ยวก็โดนโจรปล้นเท่านั้นเองเพราะปี 2499 อนาคตกำลังครองเมือง) เนื่องจากในระยะเวลา 60 ปี ที่ผ่านมา สมบัติในแผ่นดินยังมีอยู่มากมาย และผู้คนก็ยังมึนน้อย ท่านจึงไม่จำเป็นต้องสะสมอะไรให้วุ่นวาย แต่ต่อจากนั้นอีกไม่นาน ในช่วงระยะเวลา 50 ปีมานี้เอง ที่โลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ผู้คนเริ่มมากขึ้นๆเรื่อยๆ เป็นผลให้เกิดการแก่งแย่งที่อยู่อาศัย และความอยู่ดีกินดี

การสะสมทรัพย์จึงเกิดขึ้นจนกลายเป็นสังคมบริโภคนิยม กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ที่เราได้เห็น

ดังนั้น ใครที่ตามโลกเขาไม่ทัน เพราะปล่อยวันเวลาให้สูญเปล่า มาถึงปัจจุบันวันนี้ ย่อมแสวงหาอะไรโดยง่ายไม่ได้อีกแล้ว เพราะทรัพยากรของโลกมีจำกัด ปัจจัยในการดำรงชีวิตหายากขึ้นทุกวัน ทุกคนเลยต้องดิ้นรนแสวงหา แล้วเราจะมีความสุขกันได้อย่างไร จะหาความสุขได้ที่ไหน จึงเป็นเรื่องที่ยากมาก ไม่ต้องคิดถึงว่าจะมีความสุขได้ตลอดไป ได้อย่างไรอีกด้วย!

มาถึงวันนี้ หนทางและวันเวลายังอีกยาวไกล ที่เราจะเดินกันต่อไปในชีวิต แต่หนทางที่เดินผ่านมาแล้ว ถ้าคิดว่ายาว ก็ยาวไกลพอสมควร แต่ถ้าคิดว่าสั้น ก็สั้นนิดเดียว เพราะเรายังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน พอที่จะภูมิใจได้เลยจริงๆ ก็ถึงวัยแก่เฒ่าไปแล้ว น่าเสียดายชีวิต และวันเวลาที่หมดไปนะ!

คนเราเกิดมาทำไมก็ไม่รู้...

แต่ทุกคนก็ได้รู้ ได้เห็นวัฏจักรของชีวิต กันอยู่แล้ว เกิดมาแล้วเจริญเติบโต เรียนรู้ ทำงาน สืบสานเผ่าพันธุ์ แก่เฒ่าชรา แล้วก็ล้มหายตายจากกันไป ลูกหลานที่เกิดใหม่ก็จะมีวัฏจักรของชีวิตที่ไม่ต่างไปจากนี้ และ คงเป็นเช่นนี้ไปตลอดกาล ถ้าไม่เกิดอุบัติเหตุกับชีวิตในระหว่างทาง อายุเฉลี่ยของคนเราก็ประมาณ 3 หมื่นวัน หรือประมาณ 80 ปี ไม่เกิน 100 ปี เป็นส่วนมาก ท่านลองมองย้อนไปในอดีตของตนเองดูซิ ว่ามีอะไรบ้างในชีวิตที่ผ่านมา เชื่อว่า แต่ละท่านก็คงไม่มีอะไรที่แตกต่างกันมากนัก ทุกคนคงจะเห็นแล้วว่าหลายอย่างก็แค่นั้นเอง เราว่ากันไปตามความอยากมีอยากดี และอยากได้ เพื่อให้อยู่ได้อย่างมีความสุข ด้วยความพอใจของตนเอง ถ้าได้ดีกว่า ได้มากกว่าคนอื่น ๆ ก็ยิ่งจะดี เหมือนกับเราได้รับชัยชนะ ซึ่งเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ที่จะดีใจ สุขใจ และความสุขส่วนหนึ่งของคนเราก็คือมาจากความรู้สึกแห่งชัยชนะนี้เอง (ในขณะที่ผู้แพ้ก็เป็นทุกข์ด้วยความเสียใจเช่นกัน) ขอ

เพียงแค่ผู้มีอำนาจวาสนาทั้งหลาย อย่าพากันหลงลำพองคะนอง
ตนเท่านั้นเป็นพอ สงสารคนอื่นที่เขาต่ำต้อยกว่าบ้าง

เมื่อเกิดมามีพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ และ คุณสมบัติที่ดี ที่
ธรรมชาติท่านประทานมาให้เธอทั้งหลาย ด้วยสภาพที่ดี มี
รูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณที่สวยงามมากกว่า สง่างามมากกว่า
เฉลียวฉลาดมากกว่า ได้ดีกว่า และเก่งกว่าคนอื่นแล้ว ทุกคนก็จะมี
ความสุขใจ รู้สึกภูมิใจในชีวิตตนเอง แบบไม่มีที่สิ้นสุดเป็น
ธรรมดา แล้วรู้ไหมว่า สิ่งที่ได้มาทั้งหมดนั้นได้มาจากไหน?

แต่ถ้าเกิดความหลงระเหิดในเรื่องเหล่านี้มากจนเกินไป หลง
มากๆ เข้า อาจถึงกับล้มตัวล้มตาย เพราะสิ่งที่ได้มา คือสิ่งที่คนอื่น
เขาไม่ได้เขาไม่มี ในกาลเวลาเดียวกันนั้น นั่นเอง และ คนเหล่านั้น
ที่มีชีวิตแบบธรรมดาทั่วไป ก็มีเป็นจำนวนมากกว่าอีกด้วย ที่
สำคัญก็คือ หลายๆสิ่งหลายๆอย่าง ที่ได้มานั้น เป็นการสะสม
อำนาจของคนโดยอัตโนมัติ แบบไม่ได้ตั้งใจด้วยซ้ำไป คนที่ไม่
ชอบเรามีไหม ต้องมีอย่างแน่นอน!

เรื่องนี้จึงเป็นอันตรายต่อสังคมมาก และ เป็นปัญหาที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย สำหรับการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันมากมายของผู้คน เพราะ ถ้าถึงวันหนึ่งที่ผู้มีอำนาจเหนือกว่าทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ความเดือดร้อนวุ่นวายย่อมเกิดขึ้นกับตัวเองและคนอื่นๆ อย่างแน่นอน! เป็นสัจธรรมของความโลภ โกรธ หลง ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้แล้ว ซึ่งปรากฏชัดเจนอยู่ในสังคมไทยในปัจจุบันนี้ที่ให้เห็น จนมีบางคนเคยถามฉันว่า ผู้มีอำนาจที่จิตใจมืดบอดปานนั้น โกงบ้านโกงเมืองอย่างไม่ละอายแก่ใจ ยังพากันเสวยสุขอยู่ได้ ไหนว่าทำดีได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เมื่อไหร่เขาจะถูกฟ้าดินลงโทษเสียที อยากจะดูจริงๆ ว่าจะเป็นยังไง

ฉันรู้สึกเห็นใจท่านผู้ถามเป็นอย่างยิ่ง จึงขอให้ท่านใจเย็นๆ สำหรับเรื่องแบบนี้ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วแน่นอนอยู่แล้ว ตอนที่ยังเสวยบุญเก่าอยู่ ก็เป็นเช่นที่เห็นๆ กันนี้แหละ หมดบุญเก่าเมื่อใด บุญใหม่ก็ไม่ได้สร้าง กรรมทั้งหลายก็จะตามมาทันเอง ขอ

เพียงแค่ท่านอย่าพึ่งตายก่อนก็แล้วกัน แล้วท่านจะเห็นเองในชาตินี้แหละ ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้าหรอก

เพราะฉะนั้น ในเมื่อใครยังติดอยู่กับความสุขทางโลกย์แบบไม่ลืมหูลืมตา ก็ต้องปล่อยเขาไปตามความโลภ โกรธ หลง ที่เป็นกรรมเก่าของเขา เพราะมันเป็นธรรมชาติของเขา เป็นกรรมของเขาที่ติดมากับจิต ยากที่จะแก้ไขได้อยู่แล้ว เมื่อถึงเวลาได้ชดใช้หนี้กรรมเมื่อไหร่ เขาก็จะหลุดไปเอง! ดีไปเอง เมื่อถูกธรรมชาติสั่งสอนไปแล้ว

แต่สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ ถ้าคนเราไม่ติดอยู่กับความสุขทางโลกย์มากจนเกินไป ละความโลภลงได้ ชีวิตก็เป็นสุข เท่านั้นเอง เพราะความโลภเป็นต้นเหตุของความโกรธ และ ความหลง ที่จะหมุนเวียนตามกันไปไม่มีที่สิ้นสุด

สำหรับผู้รู้แล้ว ผู้เจริญแล้วทั้งหลาย ย่อมแสวงหาสัจจะธรรม อันเป็นพื้นฐานของชีวิต เพื่อนำทางไปสู่ความหลุดพ้นของใจ และ จากสิ่งที่กล่าวแล้ว ที่เป็นสาเหตุแห่งทุกข์ ที่ทำให้คนเรามี

ความลับ มีการปิดบัง เกิดความไม่เชื่อ มีการหลอกลวงกันและกัน
ที่เป็นตัวบ่อนทำลายความเป็นมิตรภาพ ความเป็นสามัคคี และ
ความเป็นคนดี ทั้งๆที่รู้ แต่คนเราก็ก็นำทำตามเหตุปัจจัย เพราะ
“กรรม” พาไป

สำหรับผู้ที่ยังข้องติดอยู่ด้วยกรรมใดๆก็ตาม ก็คงต้อง
ยอมรับกรรมนั้นๆ ชดใช้หนี้กรรมกันไป!

เชื่อว่าหลายๆชีวิตที่เดินทางอยู่ใน “โลกียวัตร” จนถึงวันนี้ได้
ก็คงได้สัมผัสเรื่องของกรรมดังกล่าวกันมาบ้างแล้วพอสมควร จะ
มากบ้างน้อยบ้าง-ด้วยกันทุกคน ซึ่งเรื่องแบบนี้ใครๆก็ไม่อยากให้
เกิดขึ้นในชีวิตของตนเอง แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว เพราะ กรรม พา
ไป ก็ต้องยอมรับความจริง ถึงแม้ไม่อยากพบเห็นกันต่อไปอีกด้วย
ก็ตาม

แต่สิ่งที่กล่าวแล้ว ก็ไม่เคยหมดไปจากโลก เพราะมนุษย์เป็น
สัตว์สังคม ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ต้องการอยู่กิน พักผ่อนหลับ
นอน และสืบสานเผ่าพันธุ์ ตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ทำให้ทุก

ชีวิต ต้องการความเป็นใหญ่ ต้องการชัยชนะ และ มีอำนาจที่เหนือกว่า ทำให้เกิดการแก่งแย่ง ชิงดีชิงเด่น เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนเองต้องการ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสิ่งของ คนดีๆ ของดีๆ ของสวยของงาม ของที่มีคุณค่า ทุกคนต่างก็อยากได้ไว้ครอบครองเช่นเดียวกัน ดังนั้น ถ้าคนเราไม่มีคุณธรรมอยู่ในจิตใจแล้ว สังคมก็จะวุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุดลงได้อย่างแน่นอน

ด้วยเหตุดังกล่าวมาแล้วนั่นเอง ที่ทำให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายที่เกิดมาร่วมโลกกับเรา ต้องลุ่มหลง พากันติดข้องอยู่ในความโลภ ความโกรธ และความหลง มีกันอยู่อีกมากมายมหาศาล มีมากกว่าผู้ที่รู้แล้วว่าอะไรคือผิด อะไรคือถูก อย่างมากมายเทียบกันไม่ได้เลยทีเดียว

เราจึงได้เห็น โลกย์และสังคมปัจจุบัน เหมือนที่เห็นๆกันอยู่ในขณะนี้ นี่เอง ที่ทุกชีวิตต้องต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด ไม่มีอะไรที่พอดีพอควร ส่วนเกินนั้นมีไม่มาก แต่ส่วนขาดนั้น ทุกคนล้วนแต่ขาดเงินด้วยกันทั้งสิ้น ในที่สุดก็เลยต้องแสวงหาในส่วนที่ขาด

หายไปในชีวิตของแต่ละคน และทุกอย่างที่หาได้มา ล้วนได้มาจากความทุกข์ยากลำบากทั้งใจและกายของเราเอง ท่านจึงบอกว่า **ชีวิตทุกข์ นั้นเอง**

ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อเราเกิดมาแล้ว จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ทุกอย่าง เพื่อความอยู่รอดของชีวิต เพื่อให้รู้เท่าทันธรรมชาติแห่งความเป็นจริง! หลายคนบอกว่า เรียนจนทำงานได้แล้ว เรียนมามากแล้ว แต่นั่นคือการเรียนจบมา ตามที่สังคมกำหนดเท่านั้นเอง จะเรียนจบมาสูงสุดแค่ไหนอย่างไร เราก็เรียนรู้กันไม่จบ ซึ่งจะสังเกตได้จากการทำงานที่มีปัญหาให้ต้องเรียนรู้เพิ่มเติมไปเรื่อยๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ทุกวันเป็นประจำ ในความเป็นจริงแล้ว เราต้องเรียนรู้กันไปอีกตลอดชีวิต จนกระทั่งวันตาย ก็เรียนกันไม่จบ!

ในสมัยโบราณ ถ้าใครมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียน ย่อมมีโอกาสที่ดีกว่าคนอื่นๆ ในการดำรงชีวิตในสังคม จนมีคำกล่าวไว้ว่า **มีวิชาเหมือนมีทรัพย์อยู่นับแสน** ซึ่งโอกาสที่ตรงนี้มีทางเดียว

เท่านั้น คือการบวชเป็นพระ คนแก่ท่านจึงพูดกันติดปากว่า **บวชเรียนเขียนอ่าน** เมื่อสึกเพื่อออกมาครองเรือน เขาก็จะเรียกชื่อนานหน้าว่า “ทิด” ก็คือ “บัณฑิต” แปลว่า ผู้รู้แล้ว นั่นเอง

ดังนั้นไม่ว่าใครจะเรียนจบมาสูงแค่ไหน ถ้าไม่ได้บวช หรือไม่ได้ใส่ใจเรียนรู้สังขารม คำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว เราก็ยังไม่ได้ชื่อว่า เป็นบัณฑิต อย่างเต็มภาคภูมิ และคงไม่หลงตัวเอง ว่าเป็นผู้รู้แล้ว ยิ่งถ้าคิดว่า ตนเองรู้แล้ว เก่งแล้ว นั่นคือ เรายังไม่รู้อะไรเลย! **(มีแต่คน โง่เท่านั้น ที่จะคิดได้เช่นนี้)**

สำหรับการที่จะเจริญรอยตามบาทของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อไป เพื่อให้ได้ธรรมวิเศษ ที่จะสามารถพาใจให้หลุดพ้นไปได้นั้น คงไม่ใช่เรื่องที่ใครๆจะทำกันได้ง่ายๆ เอาแค่ธรรมอันเป็นพื้นฐานของชีวิต ที่มีอยู่ ก็คิดว่าสังคมเราพากันลืมไปหมดแล้ว หรือไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าคืออะไร? ยิ่งเด็กๆสมัยใหม่ อาจจะรู้เลยว่า ที่สังคมอยู่ได้ด้วยความสะดวกสบายร้อยพอสสมควร ในปัจจุบันนี้นั้น มาจากอะไร เป็นเพราะอะไร? จึงมีเรื่องวุ่นวาย ชกต่อย ฆ่าฟัน

พันแท่งกันทุกรุ่นทุกว่าย ทุกเมื่อเชื่อกันในขณะนี้ มันเป็นเพราะอะไรกันแน่? ใครเลี่ยมใครสอนให้พากันคิด กันทำแบบนั้น!

การที่สังคมจะเจริญรุ่งเรืองไปสู่ความสวัสดี ให้ได้มากน้อยแค่ไหน คงไม่ต้องฝันถึงยุคพระศรีอาริยะฯ ว่าจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ แต่ควรจะมีพื้นฐานที่แท้จริงที่จะนำไปสู่จุดนั้นได้ จะต้องอาศัย **สังคหะวัตถุธรรม** อันเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้ว ดีแล้ว สมบูรณ์แล้ว ถ้านำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดให้ได้ในวันนี้ ก็คงจะพอเพียงแล้ว ที่จะอยู่เหมือนยุคพระศรีอาริยะฯ ที่พากันฝันถึง เพราะเป็น ธรรม ที่จะช่วยสงเคราะห์ให้สังคมอยู่ร่วมกันได้ด้วยความสงบสุข

อันได้แก่ **จาคะ** คือการเสียสละ บริจาคให้ทาน ถ้าให้ด้วยความจริงใจ ด้วยใจจริง ด้วยจิตศรัทธา ด้วยความเบิกบานผ่องใสของจิตใจผู้ให้แล้ว ย่อมนำสุขมาให้ทั้งผู้ให้และผู้รับ เพราะการให้ทาน เป็นการแสดงออกถึงความเมตตาปราณี ที่มีต่อกันให้ปรากฏอย่าลืมว่า ผู้ให้ย่อมเป็นที่รักเสมอ และที่ใดมีความรัก ที่นั่นย่อมมี

แต่ความสุข สดชื่นรื่นรมย์ เปี่ยมสุขอยู่เสมอ เพราะการได้รับความรัก เป็นการให้เกิดยึดต่อกัน ที่ใครๆก็ต้องการ

ด้วยอำนาจแห่งการบริจาคให้ทานนี้นั่น ย่อมส่งผลให้เกิดความสุข และ ความสงบร่มเย็นจะแผ่ไพศาลไปในหมู่มชน

ธรรมที่จะตามมาก็คือ **ปิยะวาจา** ที่เป็นคำพูดยกย่องสรรเสริญ ก็ย่อมจะขจรกระจายไปทั่วในการทำมดีนั้นๆ บรรดาภคแห่งความสุขย่อมปรากฏขึ้น เพราะ ทุกคนต้องการความชื่นชมยินดี ต้องการการยอมรับจากคนอื่น ต้องการการยกย่องสรรเสริญ ที่จะนำมาซึ่งความสุข ความภาคภูมิใจในชีวิตของคนเราอยู่แล้ว

ดังนั้นการให้ทาน เราสามารถให้ได้ ด้วยสิ่งของเงินทอง ให้ทานได้ด้วยวาจาที่เป็น ปิยะวาจา ให้ทานได้ด้วยใจ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตาปราณี ยิ่งจะนำความสุขสดชื่นเบิกบานใจมาให้ผู้รับ สุดที่จะประมาณได้

การให้ทาน นอกจากจะให้ประโยชน์แก่คนอื่นแล้ว ยังเป็นการแสดงออกถึงความมีน้ำใจ ที่ไม่เอาเปรียบสังคม อันแสดงออกถึง อุตสาหจริยา ที่จะตามมาด้วย สมานัตตา คือมีการช่วยเหลือแบ่งปันซึ่งกันและกัน อันจะนำไปสู่ความสมานสามัคคี ไม่เอาเปรียบเอารัดเอาเปรียบกันในหมู่ชน ธรรมทั้ง 4 ข้อนี้เอง ที่เป็นพื้นฐานชีวิตของคนเรา ที่จะอยู่ด้วยกันในสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า ธรรมอันดับแรก คือ จาคะ สำคัญที่สุด เพราะมีจาคะเกิดขึ้นเมื่อใด ธรรมอื่นๆก็จะตามมาเอง พระพุทธเจ้าท่านจึงให้ ทาน นำหน้าธรรมทุกข้อเสมอ ในการโน้มน้าวจิตใจของคน ให้สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เดิม! เพื่อลดละความตระหนี่ และความเห็นแก่ตัว ที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจของคนมาตั้งแต่เกิดให้น้อยลงหรือให้หมดไปเลย แม้แต่ “ฆราวาสธรรม” อันเป็นธรรมสำหรับผู้ครองเรือน คือธรรมของปุถุชนคนทั่วไปที่มีครอบครัวแล้ว จะนำมาใช้เพื่อจรรโลงครอบครัวให้อยู่เย็นเป็นสุขได้นั้น จะต้องนำมาใช้อย่างสม่ำเสมออีกด้วย ทมะ-อดทน ขันติ-อดกลั้น สัจจะ-ซื่อตรง และ จาคะ-

เสียดละ แคล้ว 4 อย่างนี้ ถ้าสามีภรรยานำมาใช้ได้อย่างพอดีๆ แล้ว ชีวิตครอบครัวก็จะพบกับความสุขสบาย ที่จะนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของสังคม และประเทศชาติบ้านเมือง ได้ในที่สุด

สำคัญอยู่ที่ เราไม่เคยใช้อย่างถูกต้องกันมาก่อน เพราะเราไม่รู้ หรืออย่างไรก็ไม่ทราบ หรือทราบอยู่แล้วแต่ก็ไม่อยากทำ เพราะอดทน อดกลั้นไม่ได้ เนื่องจากอำนาจกิเลสมันครอบงำจิตใจเอาไว้หมดแล้ว ทำให้ไม่มีใครยอมอด ยอมทน ชีวิตก็เลยต้องทุกข์ทั้งใจและกาย อันเนื่องมาจากการ ขาดการบ่มนิสัย ขาดการฝึกฝนของ เราเอง ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว เราก็ต้องยอมรับความจริง! ว่าเราพากันหนีทุกข์ไม่ได้ ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวแล้วจริงๆ เพราะบางเรื่องก็เป็นกรรมเก่า ที่ต้องชดใช้หนี้กรรมกันให้หมดไป

ถ้าท่านหนีทุกข์ ตรงนี้ไม่ได้ ถึงจะไปอยู่ในโลกของพระศรีอริยะฯ ท่านก็จะทุกข์เหมือนเดิม หรือในวันนี้หนีทุกข์นี้ได้ด้วยกันทุกคน ก็เหมือนได้อยู่ในยุคพระศรีอริยะฯแล้ว คิดสิ่งใดหวังสิ่งใด ย่อมได้สิ่งนั้นแน่นอน!

อาจจะไม่มีใครรู้ความจริงจึงพากันมองข้าม หรือมองไม่เห็นความสำคัญที่ตรงนี้ จึงไม่เคยเห็นการอวยพร สั่งสอน ลูกหลานคู่แต่งงานในส่วนนี้กันเลย ว่าจะครองเรือนกันอย่างไร? จึงจะไปตลอดรอดฝั่งได้!

แม้มีการพูดถึงกันอยู่บ้าง ก็เอามาจากปัญหาที่เคยใช้ปฏิบัติ ในชีวิตคู่ของตนเอง เท่านั้น (จึงไม่ครบถ้วน กระบวนการ) ไม่รู้เลยว่า องค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสสั่งสอนเรื่องนี้ อย่างครอบคลุมมาแล้ว กว่า 2500 ปี

ธรรมดังกล่าวแล้วทั้งหมดนี้ จำเป็นที่ทุกคนต้องรู้และนำมา ปฏิบัติ เพราะ เป็น **พื้นฐานของชีวิต** เป็นวิถีของผู้บำเพ็ญเพียร และเป็นพื้นฐานชีวิตของทุกคน ที่จะสร้างความดีงาม และความถูกต้องให้เกิดขึ้นในชีวิตหนึ่งของตนเอง! ถ้าสามารถปฏิบัติ ได้ ทำได้อย่างสม่ำเสมอแล้ว ย่อมนำสุขมาให้ได้อย่างแน่นอน!

เนื่องจากเป็นพื้นฐานของ ธรรม ตามที่กล่าวแล้ว ดังนั้น ถ้า ทำตรงนี้ได้จริง ผลบุญย่อมปรากฏให้เห็น และ ธรรมทั้งหลายที่

ท่านไม่รู้ไม่เห็นมาก่อน จะเกิดขึ้นกับท่านเองเป็นลำดับๆ เป็น
ปัจจัยตั้ง!

เมื่อชีวิตยังอยู่ จะอยู่อย่างไร? นี่คือนสิ่งที่ทุกคนควรจะรู้ และ
นำไปปฏิบัติ อย่าไปคิดเรียนลัด อย่าไปนั่งสมาธิโดยไม่รู้เหนือรู้ใต้
เหนือยเปล่าๆ เหมือนคนเท้าไม่ดี พื้นฐานไม่ดี เดินไปไหนมาไหน
ลำบากยากเข็ญ แต่ถ้าเท้า ขา แข็งแรงดี ย่อมเดินได้อย่างสง่างาม
ไปไหนมาไหนก็สามารถไปได้มาได้อย่างสะดวก แบบสบายๆ ก็
คงไม่ต่างจากครอบครัวที่มีฐานที่ดี คือ มีฐานะที่ดี ย่อมสามารถ
แสวงหาสิ่งที่ต้องการมาเพิ่มพูนได้โดยง่าย เพราะมีทุนทรัพย์ใน
การดำเนินการอยู่แล้ว ไม่ต้องไปกู้ยืมใครมาทำ เพราะความไม่มี
ให้เป็นหนี้เป็นสิน ความสุขความเจริญในชีวิตย่อมจะมีมากกว่า
คนอื่นๆ เป็นธรรมดา ดังนั้น ถ้าใครยังคิดผิด หรือสืบล้มล้างที่กล่าว
แล้วนี้ไป ก็โปรดกลับมาเรียนรู้กันใหม่ มาตั้งหลักใหม่ได้ ไม่
เสียหายอะไร เพราะ **เมื่อชีวิตยังอยู่** เราต้องสู้กันต่อไปอยู่แล้ว

ไม่ใช่หรือ? และอย่าลืมนำเอา สังคหะวัตรธรรม และฌราวาสธรรม มาใช้ในชีวิตประจำวันนะ

เมื่อทำดี ทำถูกต้อง ถึงที่สุดแล้ว เราจะได้พบกับความสุขที่นิรันดร์ ได้เอง! เพราะความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ความพอใจต่อสรรพสิ่งที่อยู่รอบกายและใจของเรา นี่เอง! อย่าลืมนะว่าชีวิตนี้มันสั้นยิ่งนัก ถ้าพากันหลงทางเพื่อแสวงหาความสุขและความเพลิดเพลินกันไปเรื่อยๆ แบบไม่มีที่สิ้นสุด จนลืมนึกถึงความจริงอีกหลายๆ ส่วนที่เรามองข้ามไป วันสุดท้าย(ก่อนสิ้นใจ)ท่านจะรู้สึกเสียใจ เพราะท่านไม่มีโอกาสที่จะกลับคืนมาแก้ตัวได้อีกแล้ว

เมื่อชีวิตยังอยู่ ก็อย่าพากันหลงลืมตัวเองนะ !

อย่าปล่อยมิตินี้ของชีวิตไปกับกาลเวลา ให้สูญเปล่านะ!